DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 marca 1937 r.

Nr 7

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 193 — z dnia 19 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej, załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r. . . . 209

„ 194 — z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r. . . . 210

„ 195 — z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r. . . . 219

USTAWY:

Poz. 196 — z dnia 24 lutego 1937 r. o inwestycjach z funduszów państwowych w r. 1937 . . . 220

„ 197 — z dnia 24 lutego 1937 r. o dotacjach na rzecz Funduszu Obrony Narodowej . . . 222

„ 198 — z dnia 24 lutego 1937 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych . . . 222

„ 199 — z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich . . . 223

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 200 — z dnia 20 lutego 1937 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego

„ 201 — z dnia 20 lutego 1937 r. o zmianie cennika soli i solanki . . . 224

„ 202 — z dnia 23 lutego 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych . . . 231

„ 203 — z dnia 23 lutego 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na przędzę z jedwabiu sztucznego miedziowo-amoniakalnego . 232

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

Poz 204 — z dnia 24 lutego 1937 r. o opłatach za prace Państwowego Instytutu Geologicznego, wykonywane dla celów prywatnych . . . 233

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 205 — L. D. III. 2249/4/37 z dnia 4 marca 1937 r. w sprawie przelewania sum komunalnych . . . 233

„ 206 — L. D. IV. 3989/1/37 z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub . . . 234

„ 207 — L. D. IV. 3038/3/37 z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie wywozu materiału lotniczego przez Polskie Linie Lotnicze „Lot" . . . 234

„ 208 — L. D. IV. 4551/2/37 z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 872 p. 1 tar. cel.) . . . 234

„ 209 — L. D. IV. 3/3/37 z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie wydawania zaświadczeń o ocleniu towarów tureckich . . . 234

Poz. 210 — L. D. IV. 4805/2/37 z dnia 3 marca 1937 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 820 taryfy celnej) . . . 235
„ 211 — L. D. IV. 4969/2/37 z dnia 3 marca 1937 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 806 p. 2 lit. a taryfy celnej) . . . 235
„ 212 — L. D. IV. 31188/2/36 z dnia 3 marca 1937 r. w sprawie stosowania przepisów art. 56 prawa celnego 235
„ 213 — L. D. IV. 1776/3/37 z dnia 5 marca 1937 r. w sprawie postępowania przy powrotnym przywozie krajowych towarów z zagranicy . . . 236
„ 214 — L. D. IV. 5461/3/37 z dnia 6 marca 1937 r. w sprawie cła konwencyjnego na haftki (poz. t. c. 1014 z p. 1 c), ustanowionego umową handlową polsko-angielską z dnia 27 lutego 1935 r. . . 237
„ 215 — L. D. IV. 5488/3/37 z dnia 6 marca 1937 r. w sprawie stosowania zwrotów ceł przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu 237
„ 216 — L. D. IV. 5375/3/37 z dnia 6 marca 1937 r. w sprawie nowych wzorów świadectw rozrachunkowych dla kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-niemieckiego . . . 238
„ 217 — L. D. V. 45415/4/36 z dnia 24 lutego 1937 r. w sprawie transakcyj giełdowych wszelkiego rodzaju konopiami i zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu transakcyj eksportowych konopiami i pakułami konopnymi . . . 238
„ 218 — L. D. V. 32056/4/37 z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie zwolnienia rybołówstwa od państwowego podatku przemysłowego . . . 239
„ 219 — L. D. V. 33503/4/37 z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937 przez przedsiębiorstwa opłacające podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu . . . 239
„ 220 — L. D. V. 2112/1/37 z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie zwolnienia Izb Skarbowych od obowiązku przedkładania Min. Skarbu odpisów sprawozdań z częściowych inspekcyj urzędów skarbowych i szczegółowych lustracyj działów egzekucyjnych oraz zarządzeń z tychże inspekcyj . . . 239
„ 221 — L. D. V. 43841/5/37 z dnia 2 marca 1937 r. w sprawie kasowania znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach urzędowych . . . 240
„ 222 — L. D. V. 20770/2/37 z dnia 3 marca 1937 r. w sprawie ustalenia dochodu na podstawie ksiąg handlowych, prowadzonych w okresie krótszym, aniżeli jeden rok . . . 241
„ 223 — L. D. V. 340/1/37 z dnia 4 marca 1937 r. w sprawie wznowienia pomocy prawnej w zakresie egzekucji w stosunkach z W. M. Gdańskiem . . . 241
„ 224 — L. D. V. 25645/2/36 z dnia 4 marca 1937 r. w sprawie potrącania kosztów służbowych od dochodów artystów widowiskowych . . . 242
„ 225 — L. D. V. 20597/2/37 z dnia 5 marca 1937 r. w sprawie oceny prawidłowości ksiąg handlowych . 242
„ 226 — L. D. VI. 13459/3/36 z dnia 2 marca 1937 r. w sprawie skażania cukru skrobiowego . . . 243

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

Poz. 227 — z dnia 27 lutego 1937 r. o unieważnieniu okólnika Komisji Dewizowej Nr 23 z dnia 23 listopada 1936 r. w sprawie samorządu dewizowego Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce 244
— z dnia 4 marca 1937 r. o zmianie okólnika Nr 35 z dnia 10 października 1936 r., częściowo zmienionego okólnikiem z dnia 27 stycznia 1937 r. w sprawie przekazów do Niemiec . . . 244

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie rejestru zastawu drzewnego . . . 247
Komunikat w sprawie Skorowidza Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu . . . 247
Wyciąg z Ceduły Urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie . . . 248

OGŁOSZENIA.

193

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 lutego 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 19 lutego 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lutego 1937 r. Nr 13, poz. 91).

Załącznik do rozp. Prez. Rzeczypospolitej z dn. 19 lutego 1937 r. (poz. 193).

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. II. W. B. 65/2/37

Panie Ambasadorze,

W odpowiedzi na notę z dnia 28 lutego 1936 r. Nr 31, którą Wasza Ekscelencja zechciała mi przesłać w sprawie zmiany w tekście polskim jednej z pozycji listy pierwszej załączonej do układu handlowego między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanego w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., mam zaszczyt zaproponować w imieniu Rządu Polskiego następujące porozumienie:

1. Ponieważ polski tekst pozycji 1014 p. 1 listy pierwszej załączonej do układu handlowego między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii z dnia 27 lutego 1935 r. został zredagowany jak następuje:

„haftki naszyte na tkaninie",

Umawiające się Rządy, które zawarły powyższy układ z dnia 27 lutego 1935 r., zgadzają się na zastąpienie tego tekstu tekstem następującym:

„haftki naszyte lub inaczej przymocowane do tkaniny".

2. Niniejsze porozumienie wejdzie w życie 15 dnia od daty ustalonej za wspólną zgodą przez umawiające się Rządy, które wymienią w tym celu odnośne noty, i będzie obowiązywało tak długo, jak wspomniany układ handlowy z dnia 27 lutego 1935 r.

3. Postanowienia punktu 1 niniejszego porozumienia będą stosowane prowizorycznie, począwszy od 20 dnia po dacie wymiany not stanowiących niniejsze porozumienie, przy czym prowizorium to przestanie działać od daty wejścia formalnego w życie tegoż porozumienia, zgodnie z jego punktem 2.

Byłbym zobowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje porozumienie zaproponowane w niniejszej nocie.

Zechce Pan, Panie Ambasadorze, przyjąć wyrazy mego bardzo wysokiego poważania.

Warszawa, dnia 30 stycznia 1937 r.

Szembek

Jego Ekscelencja
Pan H. Kennard
Ambasador Nadzwyczajny
Jego Królewskiej Brytyjskiej Mości
w Warszawie.

AMBASADA BRYTYJSKA
W WARSZAWIE.
dnia 30 stycznia 1937 r.
No. 20 (25/9/37).

Wasza Ekscelencjo,

Notą Nr P. II. WB. 65/2/37 z dnia 30 stycznia 1937 r. Wasza Ekscelencja zechciała zakomunikować mi co następuje:

„W odpowiedzi na notę z dnia 28 lutego 1936 r. Nr 31, którą Wasza Ekscelencja zechciała mi przesłać w sprawie zmiany w tekście polskim jednej z pozycji listy pierwszej załączonej do Układu Handlowego między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanego w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., mam zaszczyt zaproponować w imieniu Rządu Polskiego następujące Porozumienie:

1. Ponieważ polski tekst pozycji 1014 p. 1 listy pierwszej załączonej do Układu Handlowego między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii z dnia 27 lutego 1935 r. został zredagowany jak następuje:

„haftki naszyte na tkaninie",

Umawiające się Rządy, które zawarły powyższy Układ z dnia 27 lutego 1935 r., zgadzają się na zastąpienie tego tekstu tekstem następującym:

„haftki naszyte lub inaczej przymocowane do tkaniny".

2. Niniejsze Porozumienie wejdzie w życie 15 dnia od daty ustalonej za wspólną zgodą przez Umawiające się Rządy, które wymienią w tym celu odnośne noty, i będzie obowiązywało tak długo, jak wspomniany Układ Handlowy z dnia 27 lutego 1935 roku.

3. Postanowienia punktu 1 niniejszego Porozumienia będą stosowane prowizorycznie, począwszy od 20 dnia po dacie wymiany not stanowiących niniejsze Porozumienie, przy czym prowizorium to przestanie działać od daty wejścia formalnego w życie tegoż Porozumienia, zgodnie z jego punktem 2.

Byłbym zobowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje Porozumienie zaproponowane w niniejszej nocie".

2. Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt powiadomić Waszą Ekscelencję, że Rząd Jego Brytyjskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje Porozumienie zaproponowane w tej nocie. Korzystam ze sposobności aby ponowić Waszej Ekscelencji zapewnienie mego najwyższego poważania.

H. Kennard

Jego Ekscelencja
Hrabia J. Szembek
Zastępujący Ministra Spraw Zagranicznych
w Warszawie.

194

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 lutego 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

(2) Tekst wspomnianej umowy zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 marca 1937 r. Nr 14, poz. 93).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 lutego 1937 r. (poz. 194)

UMOWA

w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

NIEMIECKI KANCLERZ RZESZY,

ożywieni pragnieniem przedłużenia mocy obowiązującej umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r., postanowili — z powołaniem się na artykuł 21 ustęp 2, zdanie 1 tej umowy gospodarczej zawrzeć umowę i w tym celu mianowali swoich pełnomocników:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Jana SZEMBEKA, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Pana Prof. Dr Zygmunta RAWITA-GAWROŃSKIEGO, Radcę Handlowego Ambasady Polskiej w Berlinie.

Niemiecki Kanclerz Rzeszy:

Pana Hansa Adolfa von MOLTKE, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

Pana Dr Hansa Richarda HEMMENA, Radcę Ambasady w Urzędzie Spraw Zagranicznych,

którzy, po wzajemnym zakomunikowaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Moc obowiązującą umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej dnia 4 listopada 1935 r. w Warszawie, przedłuża się do dnia 28 lutego 1939 r.

Artykuł 2.

Załączniki A i B do artykułu 3 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką otrzymują brzmienie ustalone w załącznikach A i B do niniejszej umowy.

Artykuł 3.

Załącznik C do artykułu 7 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką uzupełnia się stosownie do załącznika C do niniejszej umowy.

Artykuł 4.

W artykule 21 ustęp 2 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką zamiast słowa „1 października" wstawia się „1 lutego".

Artykuł 5.

Rząd Polski, któremu zostało powierzone prowadzenie spraw zagranicznych Wolnego Miasta Gdańska zgodnie z art. 104 traktatu Wersalskiego i artykułów 2 i 6 Konwencji Paryskiej między Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem z dnia 9 listopada 1920 r., zastrzega sobie prawo oświadczenia, że Wolne Miasto jest Stroną Układającą się w niniejszej umowie i że przyjmuje obowiązki oraz nabywa prawa w niej ustalone.

Zastrzeżenie to nie dotyczy tych postanowień niniejszej umowy, które Rzeczpospolita Polska już zawarła odnośnie do Wolnego Miasta Gdańska, na zasadzie praw przysługujących Polsce traktatowo.

Artykuł 6.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi możliwie najrychlej w Berlinie. Umowa wchodzi w życie trzydziestego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Umowa niniejsza sporządzona została w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i niemieckim.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą umowę i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Warszawie, dnia 20 lutego 1937 r.

L. S. *Szembek* L. S. *Moltke*
L. S. Z. *R. Gawroński* L. S. *Hemmen*

ZAŁĄCZNIK A.

Pozycja niemieckiej taryfy celnej	Nazwa towaru.	Cło w RM za 100 kg
z 13	Rzepak	5
	Gorczyca	3
z 14	Mak	bez cła
z 18	Nasiona koniczyny	3,50
z 74	Drzewo iglaste z wyjątkiem nie przekraczającego 7 m dług. i nie grubszego niż 22 cm w cienkim końcu, jeśli zostanie sprowadzone na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister)	0,12 za 1 q lub 0,72 za 1 m. p.
z 75	Drzewo iglaste sprowadzane na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister)	0,50 za 1 q lub 3 za 1 m. p.
z 76	Drzewo iglaste z wyjątkiem deszczułek skrzynkowych, sprowadzanych na podstawie specjalnie umówionych warunków za zezwoleniem instytucji wskazanej przez Naczelnego Zarządcę Lasów Rzeszy (Reichsforstmeister)	1,50 za 1 q lub 9 za 1 m. p.
z 103	Bydło nizinne czarno-srokate, przeznaczone dla celów hodowlanych, na zasadzie świadectw uznanych przez Rząd Rzeszy Uwaga: Konwencyjna stawka celna obowiązuje tylko dla ilości sztuk w roku kalendarzowym, stanowiącej 85% ilości sztuk, która zgodnie z ustalonymi przez obydwie Umawiające się Strony danymi odpowiada przeciętnej ilości wywiezionej z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w latach 1931, 1932 i 1933. W roku kalendarzowym 1937 należy odliczyć tę ilość sztuk, która została wprowadzona z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w czasie od 1 stycznia do 28 lutego 1937 według stawki konwencyjnej celnej. Odprawa celna na zasadzie stawki konwencyjnej celnej dozwolona jest tylko najwyżej w dwóch urzędach celnych, co do których porozumieją się Umawiające się Strony.	10 od żywej wagi
z 107	Gęsi, żywe, sprowadzane przez instytucje upoważnione przez Ministra Wyżywienia i Rolnictwa Rzeszy	24

ZAŁĄCZNIK B.

Pozycja polskiej taryfy celnej		Cło od 100 kg złotych
269 z p. 1	Wody mineralne lecznicze: Kissingen ze źródła Rakoczy, Neuenahrer Sprudel, Salzbrunn ze źródła Oberbrunnen, Salzbrunn ze źródła Kronenquelle	6.—

Pozycja polskiej taryfy celnej		Cło od 100 kg złotych
z 272 p. 1	Piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, koburskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie, elbłądzkie — w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali, — na warunkach ustalonych w protokole końcowym .	30
	Uwaga: Jak długo na jakiekolwiek piwo z p. 1 obowiązywać będzie stawka celna konwencyjna niższa niż 30,— zł, ta niższa stawka stosowana będzie przy zachowaniu warunków, ustalonych w protokole końcowym do wyżej wymienionego piwa eksportowego niemieckiego.	
z 356	Salicylan amylowy, benzoesan benzylowy	245
380 z p. 9	Eupaverin	1 500
397 z p. 12	Środek pomocniczy do produkcji wyrobów gumowych:	
	Aldol P	75
490 z p. 2	Środki pomocnicze do produkcji wyrobów gumowych:	
	Vulcacit FP Vulcacit 576	35
	Vulcacit 774	75
	Vulcacit P, Vulcacit P extra	120
	Uwaga do poz. 397 z p. 12 i poz. 490 z p. 2: Do zastosowania cła konwencyjnego do wyżej wymienionych środków należy złożyć w Urzędzie Celnym fakturę, zaświadczoną przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie, ze wskazaniem dokładnych nazw środków, zgodnie z wyżej wymienionymi.	
	Środki te mogą być sprowadzane wyłącznie przez Urzędy Celne: Zbąszyń, Warszawa, Łódź, Katowice, Gdynia i na terytorium W. M. Gdańska: Leegetor, Post i Weichselbahnhof, w których zostaną zdeponowane próbki tych środków.	
411 z p. 4	Biel tytanowa	15
423 z p. 3	Produkt kondensacji formaldehydu i mocznika płynny, tzw. klej kaurytowy	150
490 z p. 2	Produkty chlorowania kauczuku w proszku . . .	200
z 519 p. 2	Popielice wyprawione:	
	a) niefarbowane	1 200
	b) farbowane	1 500
z 522 p. 2	Świstaki wyprawione:	
	a) niefarbowane	1 200
	b) farbowane	1 200
z 522 p. 2 b)	Chomiki wyprawione farbowane	600
z 523 p. 2	Kasztanki wyprawione:	
	a) niefarbowane	500
	b) farbowane	1 000
z 530 p. 2 a)	Szczury wodne wyprawione niefarbowane	1 000
z 530 p. 2	Renifery wyprawione:	
	a) niefarbowane	400
	b) farbowane	600
z 616 p. 1 e)	Sznurki (nitki) papierowe surowe, bez dodatku innych materiałów, o wadze 10 m 5 g i mniej	150
812 p. 2 a	Papier wszelki o wadze 1 m² powyżej 28 g barwiony lub lakierowany na biało, nietłoczony	130
z 869	Zaprawa ogniotrwała z łupku kwarcowego	2,20
887 p. 5	Wyroby zdobnicze z porcelany, biskwitu, oprócz osobno wymienionych:	
	a) białe	600
	b) inne bez dodatku szlachetnych metali . . .	1 200

Pozycja polskiej taryfy celnej		Cło od 100 kg złotych
z 906	Łuska szklana posrebrzana, pozłacana, pokryta farbą .	750
z 907	Szkło w postaci łusek	250
1001 p. 3	Kuźnie polowe, również kompletne z dmuchawami .	155
1001 p. 4	Kleszcze kowalskie	90
1001 p. 5	Młoty, młotki — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 500 g	100
	b) 500 g i mniej	155
1005 p. 4	Sztance, stemple — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 5 kg	315
	b) powyżej 1 do 5 kg	450
	c) 1 kg i mniej	630
1061 z p. 1	Płóczki z wyżymaczkami walcowymi, pilśniarki .	55
1061 z p. 4	Opalarki	90
1061 p. 6	Maszyny do drukowania	45
1063	Maszyny do wyrobu stożków pilśniowych i kapeluszy .	48
z 1065	Prasownice dla przemysłu włókienniczego . . .	72
1094 p. 4	Podgrzewacze, pasteryzatory, oprócz osobno wymienionych:	
	a) bez paleniska	35
	b) z paleniskiem	168
1094 p. 5	Sterylizatory, homogenizatory	35
1094 p. 7	Gniotowniki walcowe do twarogu, rozdrabiacze do sera, prasy do twarogu i sera, maszyny do formowania masła .	70
1094 p. 8	Maszyny mleczarskie, oprócz osobno wymienionych . .	140
1127 p. 5	Przewodniki radiowe, telegraficzne i telefoniczne — z szychu	1 500
z 1165	Aparaty ratunkowe kopalniane	600
1168 z p. 2	Aparaty projekcyjne, oprócz osobno wymienionych .	1 080
1168 z p. 2	Aparaty projekcyjne o wadze sztuki 4 kg i mniej . .	480
1169 z p. 5	Taksometry, pedometry, szybkościomierze i inne liczniki mechaniczne, oprócz osobno wymienionych . . .	400
1177 p. 2	Harmonijki ustne	1 800
1210 z p. 4a)	Formowane surowe kule bilardowe z nadlewem, ze sztucznych materiałów plastycznych	240
1240 z p. 2	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, bez mechanizmów sprężynowych, ich części, — z metali nieszlachetnych, chociażby z ozdobami pozłacanymi i posrebrzanymi, również z dodatkiem innych pospolitych materiałów	1 000
1241	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, zaopatrzone w mechanizm sprężynowy:	
p. 1	z metali nieszlachetnych bez dodatku innych materiałów	1 000
p. 2	inne	1 350
1242	Zabawki dziecięce z urządzeniem silnikowym o wadze sztuki:	
p. 1	powyżej 2 kg	400
p. 2	2 kg i mniej	500
1243	Trąbki, bębenki, cymbałki i inne instrumenty muzyczne o charakterze zabawek dziecięcych	1 500
1246	Domino, szachy, rulety, koniki i inne gry i zabawy towarzyskie oraz wszelkie obrazki i druki do gier towarzyskich, oprócz kart do gry, marki do gry, łamigłówki itp. . .	1 000
1247	Ozdoby choinkowe, oznaki i przybory kotylionowe, serpentyny, konfetti, maski:	
p. 1	ze szkła, papieru, kartonu, włosów i innych pospolitych materiałów	2 000

Pozycja polskiej taryfy celnej		Cło od 100 kg złotych
p. 2	z kosztownych materiałów, z metali pospolitych, posrebrzanych, pozłacanych, wszelkie z dodatkiem kosztownych materiałów	3.500
1248 p. 1	Kręgle, krokiet, hokej i inne osobno niewymienione przyrządy i gry sportowe	300
1248 p. 4	Ruchome przyrządy sportowe dziecięce, jak rowery trzykołowe, drezynki itp.:	
	a) bez przekładni trybowej od sztuki	10
	b) z przekładnią trybową od sztuki	20
1248 p. 7	Przyrządy i przybory gimnastyczne	200
1248 p. 9a)	Przynęty sztuczne	5.000
1248 p. 9b)II	Haczyki do wędek z przynętą	2.500
1258 p. 2	Biżuteria nieprawdziwa ze szlifowanych naśladownictw kamieni szlachetnych i półszlachetnych, z nałożoną warstwą złotą (doublé), pozłacane, posrebrzane, z dodatkiem kosztownych materiałów	7.500

ZAŁĄCZNIK C.

Po IV załączniku C do artykułu 7 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r. należy wstawić, co następuje:

IV a) Świeże wątroby wieprzowe do fabryk wyrobów mięsnych specjalnie dopuszczonych przez Rząd Niemiecki dla sprowadzania wątrób wieprzowych z Polski na warunkach następujących:

1) Dla przywozu obowiązują postanowienia niemieckiej ustawy o badaniu mięsa z 3 czerwca 1900 r. (R. G. Bl. str. 547). Przywóz może zatem odbywać się tylko w takim zakresie i do takiego czasu, jak to jest ogólnie dopuszczalne w myśl niemieckich postanowień o badaniu mięsa.

2) Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu 3 miesięcy.

3) Świeże wątroby muszą pochodzić ze świń, które zostały poddane ubojowi w pozostających pod stałym nadzorem lekarsko-weterynaryjnym rzeźniach publicznych lub eksportowych, dopuszczonych przez Rząd Polski dla wywozu bitych świń do Niemiec stosownie do IV. 3 załącznika C.

Wzór d¹

4) Na przywożone świeże wątroby wieprzowe należy dostarczyć urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwa zdrowia, wystawione w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru d¹. Świadectwa te winny być wystawiane na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, przedstawionych przy uboju.

5) Podłogi wagonów kolejowych, które będą w Niemczech używane do transportów świeżych wątrób, muszą być tak uszczelnione, by sok mięsny nie mógł przez nie z wagonu wyciekać.

IV. b) Narządy zwierzęce o wewnętrznym wydzielaniu, pochodzące ze zwierząt rzeźnych, przeznaczone do wytwarzania preparatów organoterapeutycznych.

Do przywozu będą dopuszczone pod niżej przytoczonymi warunkami następujące narządy wewnętrzne: tarczyce — glandulae-thyreoideae, gruczoły przytarczowe (Epithel Körperchen)—glandulae parathyreoideae, gruczoły nadnerkowe — glandulae suprarenales, jądra — testes, jajniki— ovaria, przysadka mózgowa — hypophysis cerebri, szyszynka — epiphysis cerebri, trzustka—pancreas, grasica—thymus, śledziona—lien, wątroba świni — hepar suis.

1) Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu 3 miesięcy.

2) Narządy muszą pochodzić ze zwierząt w pełni sił, poddanych ubojowi w rzeźniach publicznych lub eksportowych, specjalnie do tego dopuszczonych przez Rząd Polski, pozostających pod stałym nadzorem lekarsko - weterynaryjnym. Spis dopuszczonych zakładów rzeźniczych i rzeźni eksportowych Rząd Polski zakomunikuje Rządowi Niemieckiemu; również ewentualne późniejsze zmiany spisu będą każdorazowo komunikowane.

Wzór d²

3) Na narządy należy dostarczyć urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwo zdrowia, wystawione w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru d².

4) Dla przywozu obowiązują przepisy § 29 postanowień wykonawczych D do niemieckiej ustawy o badaniu mięsa, dotyczące uniemożliwienia spożycia przez ludzi. Przywóz może jednak odbywać się tylko przez punkty wejściowe, w których znajdują się stacje badania mięsa zagranicznego. Tym stacjom należy przedstawić narządy wraz z urzędowymi lekarsko-weterynaryjnymi świadectwami zdrowia.

5) Narządy nie mogą być wprowadzane w stanie suchym sproszkowanym.

6) Przywóz narządów ma się odbywać w nieprzepuszczalnym i pewnym opakowaniu bezpośrednio do zakładów przetwórczych.

Wzór d¹.

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo zdrowia dla świeżych wątrób wieprzowych.

1) Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że przeznaczone do przywozu do Niemiec świeże wątroby wieprzowe w ilości . . . . kg pochodzą ze świń, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . . *), zostały zbadane przed i po uboju przez upoważnionych przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i uznane za zdrowe.

2) Odnośne świnie pochodzą z miejscowości, w których pomór i zaraza świń nie panują i które, jak również ich okolica w promieniu 10 km są wolne od pryszczycy.

3) Świadectwo to zostało wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, wydanych przez urzędy gminne.

. . . . dnia . . . . 19 . . r.

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

. . . .

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór d²

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo zdrowia dla narządów zwierzęcych o wewnętrznym wydzielaniu ze zwierząt rzeźnych, przeznaczonych do wytwarzania preparatów organoterapeutycznych.

1) Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszym, że przeznaczone do przywozu do Niemiec narządy zwierzęce o wewnętrznym wydzielaniu w ilości . . . . kg, pochodzą ze zwierząt w pełni sił, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *), w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . *), zostały zbadane przed i po uboju przez upoważnionych do tego przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i uznane za zdrowe.

2) Narządy do chwili ich zapakowania oraz w czasie pakowania nie zetknęły się ani pośrednio ani bezpośrednio z zarażonymi lub podejrzanymi o zarazę zwierzętami, częściami zwierząt lub przedmiotami.

. . . . dnia . . . . 19 . . r.

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

. . . .

*) Zbędne należy skreślić.

Protokół końcowy.

Protokół końcowy do załącznika A i do załącznika B Układu Gospodarczego między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r. otrzymuje następujące brzmienie:

Do załącznika A.

Do pozycji t. c. z 103.

1) Pod nazwą bydła nizinnego czarno-srokatego rozumie się bydło czarno-białe, rasy mlecznej, czystej hodowli z nad-

brzeżnych okolic mórz Północnego i Bałtyckiego.

2) Istnieje zgoda co do tego, że przeciętna ilość bydła zarodowego sprowadzonego z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w latach 1931, 1932 i 1933 wynosi 2.353 sztuk.

3) Zastosowanie konwencyjnej zniżki celnej jest uzależnione od przedstawienia przy odprawie do wolnego obrotu przez nadawcę bydła zarodowego, świadectwa, w którym zostanie stwierdzone, że chodzi o czarno-srokate bydło nizinne oraz, że bydło to nadaje się do celów hodowlanych. Władze niemieckie są uprawnione do sprawdzenia ścisłości danych wymienionych w świadectwie.

Obydwa Rządy porozumieją się co do tego, jakie instytucje upoważnione zostaną do wystawiania świadectw oraz co do formy tych świadectw.

Do załącznika B.

1) Do poz. 272 p. 1.

Z ustalonej konwencyjnej stawki celnej korzystać będzie piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, koburskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie i elbląskie, pod warunkiem, że będzie zaopatrzone w zaświadczenie, wystawione przez Związek niemieckich browarów eksportowych i wizowane przez właściwy polski konsulat, stwierdzające, że piwo jest piwem eksportowym, wyprodukowanym w München, Nürnberg, Koburg, Kulmbach, Würzburg, Dortmund, Wuppertal, Berlin lub Elbing.

2) Do poz. 356.

Dla zastosowania cła konwencyjnego do estrów, obowiązującego na podstawie Układu handlowego polsko-angielskiego z dn. 27.II. 1935 r., należy złożyć w Urzędzie Celnym szczegółową fakturę z wyszczególnieniem dokładnych nazw chemicznych tych estrów. Faktura powinna być zaświadczona przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie. Estry korzystające ze zniżek konwencyjnych mogą być sprowadzane jedynie przez Urzędy Celne: Warszawa, Bielsk, Łódź, Katowice, Kraków, Poznań, Gdynia i na terenie W. M. Gdańska: Leegetor, Post i Weichselbahnhof.

3) Do poz. 417.

Dla zastosowania ceł konwencyjnych, przewidzianych dla poz. 417 pp. 1 i 2 w układzie dodatkowym handlowym polsko-szwajcarskim z dn. 3.II. 1934 r., dla farb nierozpuszczalnych używanych do barwienia skór, należy złożyć w Urzędzie Celnym deklarację wytwórcy, stwierdzającą, że chodzi o produkty, przeznaczone do barwienia skór; odpowiednią deklarację winien również złożyć odbiorca. Przy farbach z p. 2 w deklaracji wytwórcy powinno być również podane, iż zawartość barwnika organicznego wynosi 30 procent i mniej.

Deklaracja wytwórcy powinna być poświadczona przez właściwą niemiecką Izbę Przemysłowo - Handlową. Deklaracja odbiorcy powinna być poświadczona przez przemysłowo - administracyjne władze właściwego województwa.

4) Do poz. 1258.

Cła konwencyjne z umowy handlowej polsko-czeskosłowackiej z dn. 10.II. 1934 r., będą stosowane do biżuterii nieprawdziwej jeżeli będzie załączone świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Frankfurt n/M, Hagen i/W, Hanau, Heilbronn, Idar-Oberstein, Pforzheim lub Schwäbisch-Gmünd i wizowane przez właściwy konsulat polski, stwierdzające, że wymieniony towar został wyprodukowany na terenie działania danej Izby Przemysłowo-Handlowej.

Warszawa, dnia 20 lutego 1937 r.

Szembek *Moltke*
Z. R. Gawroński *Hemmen*

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie płatności za obroty towarowe (Polsko-Niemiecki Układ Rozrachunkowy).

Układ między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie płatności za obroty towarowe (Polsko-Niemiecki Układ Rozrachunkowy) z dnia 4 listopada 1935 r. otrzymuje następujące brzmienie:

W celu uregulowania płatności za wzajemny obrót towarowy Rządy Polski i Niemiecki postanowiły co następuje:

Artykuł 1.

Płatności między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podlegające temu układowi, regulowane będą w Polsce wyłącznie za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, w Niemczech wyłącznie za pośrednictwem Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej (Deutsche Verrechnungskasse).

Artykuł 2.

Postanowieniom niniejszego układu podlegają, z zastrzeżeniem dalszych porozumień, na-

stępujące zobowiązania dłużników niemieckich wobec polskich wierzycieli oraz polskich dłużników wobec niemieckich wierzycieli:

1. Płatności wynikające z przywozu niemieckich towarów do Polski i z przywozu polskich towarów do Niemiec,
2. Prowizje i podróże handlowe,
3. Opłaty patentowe i licencje,
4. Koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym,
5. Rabaty, bonifikaty i odszkodowania; mogą one być rozrachowywane bezpośrednio z należnościami towarowymi.

Artykuł 3.

Obustronny ruch tranzytowy nie podlega postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 4.

Płatności za obustronny transport morski nie podlegają postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 5.

Obrotem towarowym w myśl niniejszego układu jest:

a) przywóz polskich towarów do obszaru gospodarczego Niemiec; za towary polskie uważane będą takie towary, które są w Polsce wytworzone lub które według ustawodawstwa niemieckiego są uważane lub traktowane jako towary polskie;
b) przywóz niemieckich towarów do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej; za towary niemieckie uważane będą takie towary, które są w Niemczech wytworzone lub które według ustawodawstwa polskiego są uważane lub traktowane jako towary niemieckie.

Artykuł 6.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Polski płatności w markach niemieckich, winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na marki niemieckie, to równowartość winna być obliczona w markach niemieckich po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Berlinie. Niemiecka Kasa Rozrachunkowa będzie stale komunikowała Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu o kwotach wpłacanych w markach niemieckich.

Artykuł 7.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Niemiec płatności w złotych, winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie Rozrachunkowym. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na złote, to równowartość winna być obliczona w złotych po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Warszawie, oraz wpłacona w złotych. Polski Instytut Rozrachunkowy będzie stale komunikował Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej o kwotach wpłacanych w złotych.

Artykuł 8.

Polski Instytut Rozrachunkowy i Niemiecka Kasa Rozrachunkowa dokonywają wypłat wierzycielom po wpłynięciu kwot na konta specjalne powyższych instytucji.

Artykuł 9.

Straty kursowe i na procentach, które powstają przy wpłatach dokonywanych w ustalony sposób, mogą być zapłacone według postanowień niniejszego układu jedynie wtedy, o ile istnieje co do tego porozumienie między odnośnymi prywatnymi stronami, przeprowadzającymi tranzakcje.

Artykuł 10.

Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu i Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej pozostawia się ustalenie, w drodze obustronnego porozumienia, tych norm techniki płatności, jakie wydadzą im się konieczne.

Artykuł 11.

Wpłaty na konto specjalne Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej mogą być dokonywane tylko na podstawie zezwoleń wymaganych przez niemieckie przepisy.

Urzędy nadzoru (Ueberwachungsstellen) wystawiają zaświadczenia dewizowe, które uprawniają do wpłaty w oznaczonych miesiącach, w ramach specjalnie ustalonego planu importowego, a mianowicie w wysokości, która odpowiada rozwojowi zarachowań na dobro na koncie specjalnym Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie Rozrachunkowym.

Wpłaty na specjalne konto Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Polskim Instytucie

Rozrachunkowym mogą być dokonywane tylko na podstawie zezwoleń, wymaganych przez polskie przepisy.

Artykuł 12.

Stosowanie niniejszego układu nadzorują Komisje Rządowe wymienione w artykule 17 polsko-niemieckiej Umowy Gospodarczej z dnia 4 listopada 1935 r. w brzmieniu z dnia dzisiejszego.

Artykuł 13.

Obydwie Układające się Strony zobowiązują się do nadzorowania, w ramach ich ustawodawstw, aby importerzy i eksporterzy ich krajów dokonywali względnie przyjmowali płatności zgodnie z postanowieniami niniejszego układu i aby, w celu ominięcia rozrachunku, sprzedaż towarów z jednego kraju do drugiego nie następowała przez kraj trzeci.

Artykuł 14.

Prywatne transakcje kompensacyjne mogą być dopuszczone jedynie za zgodą obydwóch Komisji Rządowych.

O ile po obustronnym porozumieniu okaże się, że jest korzystnym dokonywać w dalszym ciągu płatności wynikających z istniejących już stosunków gospodarczych między Polską a Niemcami przez specjalne konta cudzoziemców (istniejące lub nowe), Rząd Niemiecki zastrzega sobie prawo ograniczenia tych płatności wyłącznie do obrotu towarowego.

Artykuł 15.

Obydwa Rządy są zgodne co do tego, że odprawa celna towarów polskich w myśl artykułu I drugiego rozporządzenia wykonawczego do niemieckiej ustawy o reglementacji dewizowej z dnia 24 lipca 1935 r. następować będzie tylko w wypadku gdy importer niemiecki przedstawi zezwolenie na zapłatę towarów (zaświadczenie dewizowe) wydane przez jeden z urzędów nadzoru (Ueberwachungsstelle) albo dokument zastępczy dopuszczony przez niemieckie przepisy dewizowe.

Artykuł 16.

Układ niniejszy stanowi część składową podpisanej dnia 4 listopada 1935 r. Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w brzmieniu z dzisiejszego dnia. W żadnym wypadku nie może układ niniejszy obowiązywać dłużej od wspomnianej wyżej Umowy.

Artykuł 19 wymienionej Umowy ma do niniejszego układu odpowiednie zastosowanie.

Artykuł 17.

O ile układ niniejszy przestanie obowiązywać, to zobowiązania powstałe przed dniem jego wygaśnięcia i podlegające rozrachunkowi będą jeszcze uregulowane w drodze płatności według postanowień niniejszego układu. Konta specjalne obu stron muszą być rozwikłane zgodnie z zasadami niniejszego układu. Obydwie Komisje Rządowe porozumieją się, co do szczegółów, przestrzegając interesów importerów i eksporterów obydwóch Stron.

Warszawa, dnia 20 lutego 1937 r.

Szembek *Moltke*
Z. R. Gawroński *Hemmen*

195

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 lutego 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 marca 1937 r. Nr 14, poz. 94).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 lutego 1937 r. (poz. 195).

PROTOKÓŁ DODATKOWY

do Konwencji Handlowej i Nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r.

Podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni, oświadczają, że zgodzili się zmienić i uzupełnić Konwencję Handlową i Nawigacyjną między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisaną w dniu 10 lutego 1934 r. jak następuje:

Ważność terminowych konwencyjnych stawek celnych, wymienionych w listach A i B, stanowiących załączniki do art. X powyższej Konwencji a obowiązujących do dnia 20 lutego 1937 r. zgodnie z Protokołem Dodatkowym z dnia 12 sierpnia 1936 r. do tejże Konwencji, wznawia się na okres od 1 marca 1937 r. do dnia 31 grudnia 1937 r.

Wymienione w powyższych listach stawki celne dotyczą towarów z poz. 598 c) 1, poz. 600 m) i poz. 617 czeskosłowackiej taryfy celnej oraz towarów z poz. 185, 346, 488 p. 2 b i 1210 pp. 1 a, 2 a, 3 a i 4 a polskiej taryfy celnej, przy czym stawka celna przewidziana dla pozycji 346 polskiej taryfy celnej zostaje podwyższona do złp 2.60 od 100 kg.

Niniejszy protokół będzie ratyfikowany i wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi w Pradze; wejdzie on w życie trzydziestego dnia po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i czeskosłowackim, przy czym obydwa teksty są autentyczne.

Warszawa, dnia 18 lutego 1937 r.

Szembek *Dr Juraj Slávik*

196

USTAWA

z dnia 24 lutego 1937 r.

o inwestycjach z funduszów państwowych w r. 1937.

Art. 1. W okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1937 r. Rząd będzie czynił w miarę uzyskiwania pokrycia wydatki na następujące cele:

1) na elektryfikację kraju	do wysokości	12.000.000.— zł
2) na gazyfikację kraju	„ „	10.000.000.— zł
3) na inwestycje morskie:		
a) portowe	„ „	3.350.000.— zł
b) rybackie	„ „	1.650.000.— zł
4) na budowle wodne, śródlądowe:		
a) zbiorniki i zakłady wodne, elektryczne	„ „	6.000.000.— zł
b) zabudowanie potoków górskich, roboty regulacyjne, portowe i kanałowe	„ „	5.700.000.— zł
c) regulacje rzek	„ „	3.300.000.— zł
5) na melioracje podstawowe rolnicze .	„ „	2.000.000.— zł
6) na budownictwo państwowe:		
a) w zarządzie Min. Skarbu	„ „	400.000.— zł
b) w zarządzie Min. Sprawiedliwości .	„ „	3.000.000.— zł
c) w zarządzie Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego . .	„ „	3.200.000.— zł
d) w zarządzie Min. Opieki Społecznej	„ „	600.000.— zł
7) na budownictwo państwowe i inne inwestycje w zarządzie Min. Spraw Wewnętrznych	„ „	7.000.000.— zł
8) na inwestycje kolejowe przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe"	„ „	56.000.000.— zł

9) na budowę linii telegraficznych, telefonicznych i na budownictwo pocztowe przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" .	do wysokości	7.800.000.— zł
10) na zabudowę i pomoc kredytową inwestycyjną z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej:		
a) pożyczki na zagospodarowanie zmeliorowanych łąk	„ „	1.500.000.— zł
b) pomoc kredytowa dla osadników	„ „	3.000.000.— zł
c) kredyty budowlane przy komasacji i przy parcelacji rządowej	„ „	11.500.000.— zł
11) na budowę i utrzymanie dróg i mostów z Państwowego Funduszu Drogowego .	„ „	50.000.000.— zł
12) na akcję budowlano - mieszkaniową w zakresie budownictwa:		
a) miejskiego ogólnego	„ „	13.000.000.— zł
b) robotniczego	„ „	10.000.000.— zł
c) wiejskiego	„ „	3.000.000.— zł
13) na inwestycje z Funduszu Pracy . . .	„ „	50.000.000.— zł
Razem	do wysokości	264.000.000.— zł.

Art. 2. Podział miesięczny funduszów na cele, wymienione w art. 1, przeprowadza Minister Skarbu.

Art. 3. Minister Skarbu ma prawo kwoty zaoszczędzone przy wykonaniu poszczególnych inwestycji, wymienionych w art. 1, przeznaczyć na pokrycie kosztów innych inwestycji, ustalonych w art. 1, zawsze jednak w granicach kwoty 264.000.000 zł.

Art. 4. Wydatki na cele inwestycyjne mogą być w razie niewyczerpania przewidzianych na ten cel funduszów dokonywane po dniu 31 grudnia 1937 r., jednakże nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1938 r.

Art. 5. Upoważnia się:

1) Ministra Skarbu do przeprowadzenia operacji kredytowych do wysokości 44.000.000 zł na pokrycie kosztów inwestycji, wymienionych w art. 1 pkt 1), 2), 3), 4) i 5);

2) Ministra Komunikacji do przeprowadzenia w imieniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" operacji kredytowych do wysokości 56.000.000 zł na pokrycie kosztów inwestycji, wymienionych w art. 1 pkt 8);

3) Ministra Poczt i Telegrafów do przeprowadzenia w imieniu przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" operacji kredytowych do wysokości 7.800.000 zł na pokrycie kosztów inwestycji, wymienionych w art. 1 pkt 9).

Art. 6. Bliższe warunki operacji kredytowych, przewidzianych w art. 5 pkt 1), oraz zasady wydatkowania uzyskanych funduszów ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami. Analogiczne uprawnienia co do operacji kredytowych, przewidzianych w art. 5 pkt 2), przysługują Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a w art. 5 pkt 3) — Ministrowi Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Na pokrycie kosztów inwestycji, przewidzianych w art. 1 pkt 6) i 7), służą wpływy uzyskane z pożyczki, zaciągniętej na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 122).

Art. 8. Na pokrycie kosztów inwestycji, przewidzianych w art. 1 pkt 10), 11), 12) i 13), służą wpływy z operacji kredytowych przeprowadzonych na podstawie upoważnień, zawartych w ustawie z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 364), w ustawie z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) i w ustawie z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849).

Art. 9. Sprawozdanie ze sposobu zużycia wpływów, uzyskanych z operacji kredytowych, przeprowadzonych na podstawie art. 5, będzie włączone do ogólnego zamknięcia rachunków, sporządzonego przez właściwego ministra, i podlega ogólnym przepisom o zamknięciach

rachunków państwowych oraz absolutorium dla Rządu.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu i innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 marca 1937 r. Nr 15, poz. 96).

197

USTAWA

z dnia 24 lutego 1937 r.

o dotacjach na rzecz Funduszu Obrony Narodowej.

Art. 1. W ciągu lat 1937 — 1940 będzie przekazywana na rzecz Funduszu Obrony Narodowej, utworzonego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 225), dotacja Skarbu Państwa do łącznej wysokości 1.000.000.000 zł.

Art. 2. Na pokrycie dotacji, ustalonej w art. 1, służą w miarę ich uzyskania:

1) wpływy z pożyczek i z kredytu, zaciągniętych na podstawie ustawy z dnia 12 stycznia 1937 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągnięcia pożyczek zagranicznych i kredytu zagranicznego we frankach francuskich na cele obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22),

2) wpływy ze źródeł, wymienionych w art. 3.

Art. 3. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia w kraju lub za granicą w ciągu lat 1937 — 1940 pożyczek do łącznej wysokości 400.000.000 zł oraz kredytów do łącznej wysokości 100.000.000 zł na zakup towarów i wykonanie prac, instalacji oraz urządzeń.

(2) Wysokość pożyczek i kredytu w poszczególnych latach kalendarzowych ustala Minister Skarbu.

Art. 4. Warunki zaciągnięcia pożyczek i kredytu, wymienionych w art. 3, w szczególności terminy i sposób spłaty oraz wysokość oprocentowania, ustala Minister Skarbu.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do emitowania obligacyj i wystawiania innych zobowiązań Skarbu Państwa, jakie będą potrzebne w celu realizowania pożyczek i korzystania z kredytów, przewidzianych w art. 3.

Art. 6. Sprawozdanie z wysokości wpływów, uzyskanych w ciągu poszczególnych lat z pożyczek i kredytu, wymienionych w art. 2, oraz wyszczególnienie warunków pożyczek i kredytu, wymienionych w art. 3, będzie dołączane w osobnych załącznikach do ogólnego zamknięcia rachunków za odnośny okres budżetowy.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 marca 1937 r. Nr 15, poz. 97).

198

USTAWA

z dnia 24 lutego 1937 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Art. 1. W art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 4, poz. 37) kwotę „300.000.000" zastępuje się kwotą „450.000.000".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 marca 1937 r. Nr 15, poz. 98).

199

USTAWA

z dnia 27 lutego 1937 r.

o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.

Art. 1. Gminom wiejskim służy prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego od płatników państwowych podatków: gruntowego, przemysłowego i od nieruchomości.

Art. 2. (1) Ogólna suma podatku wyrównawczego nie może przewyższać niedoboru, wynikającego z zestawienia dochodów i wydatków zwyczajnych gminy pomimo wykorzystania w pełni wszystkich źródeł dochodowych, przewidzianych w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454), ani nie może być wyższa od sumy złotych, równej ilości hektarów gruntów, opodatkowanych w danej gminie, pomnożonej: 1) na obszarze województwa poznańskiego — przez 0,25, 2) na obszarze województw: pomorskiego, krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — przez 0,50, 3) na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — przez 1,5, 4) na obszarze woj. warszawskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i białostockiego — przez 2.

(2) Podatek ten będzie pobierany w równych ratach półrocznych, odpowiadających terminom płatności podatku gruntowego.

Art. 3. (1) Gminy wiejskie, które pomimo wyczerpania wszystkich źródeł dochodowych łącznie z wpływami z podatku wyrównawczego, obliczonego według zasad art. 2, nie są w stanie pokryć wydatków budżetowych — mają prawo podwyższyć wymiar podatku wyrównawczego przez powiększenie mnożnika, wskazanego w art. 2 ust. (1), a mianowicie: dla województw, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt 1) i 2) — o 0,50, a w pkt 3) i 4) — o 0,25.

(2) Podwyższenie wymiaru może nastąpić na podstawie uchwały rady gminnej, zatwierdzonej przez wydział powiatowy oraz wojewodę po wysłuchaniu opinii wydziału wojewódzkiego z głosem decydującym.

(3) Podwyższony w myśl ust. (2) wymiar nie może być brany za podstawę rozliczenia z byłymi jednostkami administracyjnymi samorządu terytorialnego, które uległy likwidacji na mocy ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294).

Art. 4. Poszczególne gminy dokonywają rozkładu podatku wyrównawczego na podstawie odpowiedniego statutu, który podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) przy odpowiednim zastosowaniu art. 38—41 tejże ustawy.

Art. 5. (1) Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wymiaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, w stosunku zaś do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości.

(2) Grunty, zwolnione od państwowego podatku gruntowego, a opłacające dodatki do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) — podlegają podatkowi wyrównawczemu.

Art. 6. Do wymiaru i poboru podatku wyrównawczego stosuje się przepisy części V i VI ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454).

Art. 7. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą ustawa z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 172) wraz z późniejszymi zmianami.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r. i traci moc obowiązującą dnia 31 marca 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i
Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 marca 1937 r. Nr 16, poz. 104).

200

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1937 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu tytoniu krajowego, określającą zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów w myśl obowiązujących przepisów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy".

Przy stosowaniu dołączonej taryfy dla ustalenia szacunku i obliczenia należności, przypadającej plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, należy uwzględniać postanowienia §§ 2—13 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Taryfa wykupu tytoniu obejmuje liście tytoniowe użyteczne, tj. nadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Liście i części liści tytoniowych, zanieczyszczone obcymi domieszkami, niedojrzałe, nie suszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

Wiązki liści tytoniowych, w których obok użytecznych liści znajduje się nieużytek, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

§ 3. Uszkodzenia mechaniczne liści tytoniowych powodują następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) uszkodzenia mechaniczne więcej niż połowy blaszki listnej, w liściach wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, powodują klasyfikację takich liści w najniższej klasie danej odmiany czy gatunku tytoniu,

b) uszkodzenia mechaniczne więcej niż 1/10 część blaszki listnej, lecz nie przekraczające połowy blaszki listnej, w liściach tytoniu: Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i Virginia, powodują obniżenie klasyfikacji tych liści o jedną klasę niżej od tej, do której liście te kwalifikowałyby się w stanie nieuszkodzonym,

c) uszkodzenia mechaniczne liści tytoni cygarowych I klasy i tytoniu Kentucky I klasy, uniemożliwiające zużycie tych liści na pokrywy, powodują obniżenie klasyfikacji tych liści o jedną klasę niżej.

§ 4. Uszkodzenia chorobowe liści tytoniowych powodują następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) uszkodzenia chorobowe większej od połowy części blaszki listnej, w liściach wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, powodują klasyfikację takich liści jako nieużytek tytoniowy,

b) uszkodzenia chorobowe większej niż 1/3 części blaszki listnej, lecz mniejszej od połowy blaszki listnej, w liściach wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, powodują klasyfikację takich liści w najniższej klasie danej odmiany czy gatunku,

c) uszkodzenia chorobowe nie większej niż 1/3 części blaszki listnej w liściach tytoni: Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy, Virginia, cygarowych i Kentucky — powodują obniżenie klasyfikacji takich liści o jedną klasę niżej od tej, do której liście te kwalifikowałyby się w stanie zdrowym, z tym, że mogą one być zakwalifikowane najwyżej w klasie III.

Uszkodzenia chorobowe nie większej niż 1/3 części blaszki listnej w liściach machorki nie wpływają na klasyfikacje tych liści.

§ 5. Liście zaparzone i zepsute przy suszeniu, klasyfikuje się jak liście uszkodzone przez choroby.

§ 6. Wilgotność liści tytoniowych, w zależności od jej stanu, powoduje następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) liście zawierające do 19% wilgoci klasyfikuje się jako liście normalne,

b) liście zawierające od 19% do 25% wilgoci klasyfikuje się jako liście wilgotne w klasach, do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia, z potrąceniem jednak wagi nadmiaru wilgoci od ogólnego ciężaru liści,

c) liście zawierające powyżej 25% wilgoci klasyfikuje się jako liście mokre.

Liście mokre oraz liście o niedostatecznie wysuszonych ogonkach i nerwach głównych, lecz przydatne do użytku, klasyfikuje się:

a) przy tytoniu Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i Virginia, — najwyżej w klasie IV,

b) przy tytoniu cygarowym i Kentucky — najwyżej w klasie III,

c) przy machorce — w klasach do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia.

We wszystkich tych przypadkach potrąca się ponadto od wagi ogólnej ilości, wagę nadmiaru wilgoci.

§ 7. (1) Liście tytoniowe dostarczone przez plantatorów do wykupu powinny odpowiadać następującym wymogom:

a) powinny być posortowane według jednakowych gatunków i odmian tytoniu oraz wymogów klasyfikacyjnych i powiązane w wiązki za ogonki w połowie ogonków, a u odmian i gatunków tytoniu skrytoogonkowych — u nasady blaszki listnej,

b) wiązanie powinno być dokonane sznurkiem konopnym lub lnianym albo łykiem kukurydzianym; wiązki liści tytoniu Virginia i Kentucky mogą być wiązane liśćmi tychże tytoni, pod warunkiem użycia do wiązania liści zupełnie zdrowych oraz pozostawienia przy wiązaniu końców ogonków liści w wiązce, nie zakrytych paskiem liścia wiążącego,

c) ilość liści w jednej wiązce powinna wynosić około 20 liści niezależnie od odmiany i gatunku tytoniu.

(2) Brak wymogów przewidzianych w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego powoduje dla liści tytoniowych dostarczonych do wykupu z pominięciem tych wymogów, następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) wiązki liści, zawierające liście kwalifikujące się do rozmaitych klas tej samej odmiany czy gatunku tytoniu klasyfikuje się według liści najniższej klasy, znajdujących się w wiązce,

b) wiązki liści, zawierające liście tytoniowe różnych gatunków i odmian, klasyfikuje się jako liście mieszane i wykupuje po cenie 25 gr za kilogram,

c) liście powiązane w wiązki w sposób inny lub przy użyciu innego materiału niż to zostało przewidziane w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego, wykupuje się po cenie o 5 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić gdyby były powiązane w sposób prawidłowy.

§ 8. Liście tytoniu Kentucky klasy I, II i III nie wędzone odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg. Liście tytoni cygarowych klasy I, II i III, tytoniu Kentucky klasy I oraz Machorki klasy I powiązane w wiązki lecz nie prostowane, odbiera się po cenie o 10 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić za takie liście prostowane.

§ 9. Przyznaje się plantatorom tytoniu 10% dodatek do cen wykupu tytoniu:

a) przy tytoniu Trapezund i Tyk-Kułak w klasie doborowej, I, II i III za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach według zbiorów, treści i kolorów,

b) przy tytoniu Hercegowina w klasie I, II i III — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach według zbiorów i kolorów,

c) przy tytoniu Węgierski-Ogrodowy w klasie I, II i III — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według zbiorów i kolorów,

d) przy tytoniu Virginia w klasie I i II — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach według treści i kolorów,

e) przy tytoniu cygarowym i Kentucky w klasie I — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według treści, wielkości i koloru,

f) przy Machorce w klasie I — za staranne i dbałe wysortowanie liści dużych i treściwych w oddzielne wiązki.

§ 10. Liście wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu z częściami łodyg przy ogonkach odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

Niezależnie od obniżenia ceny wykupu potrąca się z wagi odbieranych liści wagę łodyg w wiązkach.

§ 11. Plantator otrzymuje należność za liście odrostowe, uznane za użyteczne tylko wtedy, gdy zostały one wyprodukowane za osobnym zezwoleniem.

Liście odrostowe uważa się za materiał użyteczny, o ile są dojrzałe, zdrowe, wysuszone, sortowane i wiązane w wiązki.

Liście odrostowe, nie odpowiadające wyżej wskazanym wymogom, oraz liście odrostowe, wyprodukowane bez zezwolenia, klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnym zezwoleniem oraz uznane za materiał użyteczny odbiera się niezależnie od odmiany i gatunku tytoniu po cenie 25 gr za 1 kg.

§ 12. Cenę za 1 kg nasienia tytoniowego dojrzałego, czystego, zdrowego, wyprodukowanego na zasadzie osobnego zezwolenia, o sile kiełkowania nie mniejszej niż 85% ustala się: dla tytoniu Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i tytoni cygarowych na 10 zł, dla tytoniu Virginia i Kentucky na 12.50 zł, dla Machorki na 8 zł.

Cenę za nasiona tytoniowe dojrzałe, zdrowe i czyste o sile kiełkowania od 60 do 85% oblicza się w stosunku do wartości nasienia o 85% siły kiełkowania.

Nasiona tytoniowe o sile kiełkowania niższej niż 60% klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 13. Tytoń Amerykan i jego nasiona wykupuje się według wymogów i taryfy tytoniu Trapezund.

§ 14. Surowiec tytoniowy, dostarczony przez plantatorów, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zleciła dokonanie prób przygotowania surowca z pominięciem wymogów, dotyczących prostowania, wędzenia i wiązania liści, będzie odbierany tak, jakby tym wymogom zadośćuczyniono.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze stanowi podstawę do wydawania orzeczeń szacunkowych i obliczania należności przypadającej plantatorom od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" za tytoń wyprodukowany w okresie kampanii uprawy tytoniu roku 1937.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 marca 1937 r. Nr 16, poz. 105).

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1937 r. (poz. 200).

Taryfa wykupu tytoniu krajowego.

I. Trapezund					
Klasa	Wymogi				Cena za 1 kg zł gr
	Zbiór	Kolor	Treściwość		
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte	treściwe	prostowane w wiązki	5,70
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	zielonawożółte	treściwe	prostowane w wiązki	4,60
I	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte	treściwe	prostowane w wiązki	4,60
II	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	treściwe	prostowane w wiązki	3,00
II	Liście środkowe i nadspodaki	zielonawożółte	treściwe	prostowane w wiązki	3,00
II	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte	mniej treściwe	prostowane w wiązki	3,00
III	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	mniej treściwe	prostowane w wiązki	1,60
III	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte	mniej treściwe	prostowane w wiązki	1,60
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	żółtozielone, brunatne i czerwonobrunatne	bez względu na treściwość	prostowane w wiązki	1,60
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemnobrunatne i zielonawobrunatne	bez względu na treściwość	prostowane w wiązki	0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od Doborowej do IV włącznie				0,25
V	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów				0,25
V	Spodaki bez względu na kolor i treściwość				0,25

2. Tyk — Kułak

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte	treściwe		5,50
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	zielonawożółte	treściwe	prostowane i wiązane w wiązki	4,50
	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte			
II	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	treściwe		3,00
	Liście środkowe i nadspodaki	zielonawożółte			
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte	mniej treściwe		
III	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	mniej treściwe		1,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte			
	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	żółtozielone, brunatne i czerwonobrunatne	bez względu na treściwość		
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemnobrunatne i zielonawobrunatne	bez względu na treściwość		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od Doborowej do IV włącznie				0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów				
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość				

3. Hercegowina				
Klasa	Wymogi			Cena za 1 kg zł gr
	Zbiór	Kolor		
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółte i zielonawożółte	prostowane i wiązane w wiązki	3,00
II	Liście środkowe i nadspodaki	żółte i zielonawożółte		2,50
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	brunatne i żółtozielone		1,30
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	zielonawobrunatne		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie			0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

4. Węgierski — Ogrodowy				
Klasa	Wymogi			Cena za 1 kg zł gr
	Zbiór	Kolor		
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółte i zielonawożółte	prostowane i wiązane w wiązki	2,50
II	Liście środkowe i nadspodaki	żółte i zielonawożółte		2,00
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	brunatne i żółtozielone		1,10
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	zielonawobrunatne		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie			0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

5. Virginia				
Klasa	Wymogi			Cena za 1 kg zł gr
	Kolor	Treściwość		
I	Liście żółte	treściwe	prostowane i wiązane w wiązki	2,20
II	Liście czerwonożółte, zielonawożółte i jasnobrunatne	treściwe		1,50
	Liście żółte i zielonawożółte	mniej treściwe		
III	Liście czerwonobrunatne i żółtozielone	treściwe		1,10
	Liście jasnobrunatne, czerwonożółte, żółtozielone i czerwonobrunatne	mniej treściwe		
IV	Liście ciemnobrunatne i zielonawobrunatne	bez względu na treściwość		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie			0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

6. Tytonie cygarowe			
Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże, średniotreściwe, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, koloru jasnobrunatnego i brunatnego	prostowane i wiązane w wiązki	1,40
II	Liście treściwe		1,10
III	Liście małotreściwe, cienkie		0,60
IV	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		
	Spodaki bez względu na treściwość		

7. Kentucky

Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże o szerokości nie mniej 22 cm, średniotreściwe, jednolicie zabarwione, koloru jasnobrunatnego i brunatnego, wędzone, prostowane i wiązane w wiązki		1,40
II	Liście treściwe	Wędzone, nie prostowane, wiązane w wiązki	1,10
III	Liście małotreściwe, cienkie		0,60
IV	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		
	Spodaki bez względu na treściwość		

8. Machorka

Klasa	Wymogi	Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże i średnie, prostowane i wiązane w wiązki	0,80
II	Liście drobne długości do 15 cm od nasady blaszki listnej do wierzchołka liścia	0,25
	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klasy wyższej	
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów	
	Spodaki bez względu na treściwość	

201

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1937 r.

o zmianie cennika soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Cennik soli i solanki załączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 347) zmienia się w sposób następujący:

Punkt 1 litery G cennika otrzymuje brzmienie:

„Solanka o naturalnym nasyceniu, bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solankowego, za 1 litr — 0,3 gr".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 marca 1937 r. Nr 15, poz. 100).

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Towary wymienione niżej sprowadzane z zagranicy podlegają, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cłu zniżonemu w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w zł
z 32	Mieszanka mąki kukurydzowej z mączką kostną z dodatkiem produktów zapachowych jak anyż, kminek itp., używana jako dodatek do paszy dla zwierząt (o nazwach np. „Provendeine", „Helios"), w okresie do dnia 31 października 1937 roku	7.—
115 p. 1	Karpie żywe, w okresie do dnia 31 października 1937 r., od wagi brutto .	17,20
229 p. 2	Mace, w okresie do dnia 27 marca 1937 r. . . .	40.—

§ 2. 1) Gdy przed wydaniem do wolnego obrotu towaru, wyszczególnionego w § 1, strona nie złożyła podania o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może dodatkowo wydać pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) przed wydaniem towaru do wolnego obrotu została ustalona na wniosek strony tożsamość towaru w sposób określony przepisami wykonawczymi do prawa celnego;

b) strona złożyła, w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych, podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego.

2) W przypadkach, gdy przed podjęciem do wolnego obrotu towaru, wymienionego w § 1, strona złożyła podanie o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lecz podjęła towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem takiego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli, przy zachowaniu przepisu pkt a) ust. 1 paragrafu niniejszego, strona złożyła podanie o zwrot wspomnianej różnicy w ciągu 30 dni od daty pisma, którym Ministerstwo Skarbu zawiadomiło ją o wydaniu pozwolenia.

3) Jeżeli strona wniosła zażalenie w sprawie zastosowania taryfy celnej lub przepisów celnych, bieg 30-dniowych terminów, określonych w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, rozpoczyna się od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancji.

4) Podania, określone w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, strona powinna złożyć, dołączając kwit celny, w urzędzie celnym, który dokonał odprawy. Urząd Celny prześle otrzymane podanie do Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającymi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 marca 1937 r. Nr 15, poz. 101).

203

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na przędzę z jedwabiu sztucznego miedziowo-amoniakalnego.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wymieniony towar, przywożony z zagranicy, podlega cłu zniżonemu w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w zł
z 572 p. 1a	Przędza z jedwabiu sztucznego miedziowo-amoniakalnego, pojedyncza, niebarwiona — za pozwoleniem Ministra Skarbu .	500.—

U w a g a: Do przesyłek powyższej przędzy powinny być dołączone faktury, wystawione przez firmę produkującą, a poświadczone przez zagraniczną izbę przemysłowo-handlową, ze wskazaniem w poświadczeniu, iż przesyłka stanowi jedwab sztuczny miedziowo-amoniakalny, numeracji według Deniers Nr 100 i mniej.

§ 2. 1) Gdy przed wydaniem do wolnego obrotu towaru, wyszczególnionego w § 1, strona nie złożyła podania o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może dodatkowo wydać pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi, a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) przed wydaniem towaru do wolnego obrotu została ustalona na wniosek strony tożsamość towaru w sposób określony przepisami wykonawczymi do prawa celnego;

b) strona złożyła, w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych, podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego.

2) W przypadkach, gdy przed podjęciem do wolnego obrotu towaru, wymienionego w § 1, strona złożyła podanie o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lecz podjęła towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem takiego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi, a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli przy zachowaniu przepisu pkt a) ust. 1 paragrafu niniejszego, strona złożyła podanie o zwrot wspomnianej różnicy w ciągu 30 dni od daty pisma, którym Ministerstwo Skarbu zawiadomiło ją o wydaniu pozwolenia.

3) Jeżeli strona wniosła zażalenie w sprawie zastosowania taryfy celnej lub przepisów celnych, bieg 30-dniowych terminów, określonych w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, rozpoczyna się od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancyj.

4) Podanie, określone w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, strona powinna złożyć, dołączając kwit celny, w urzędzie celnym, który dokonał odprawy. Urząd Celny prześle otrzymane podanie do Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającymi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 marca 1937 r. i obowiązuje do odwołania.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 marca 1937 r. Nr 16, poz. 106).

204

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 24 lutego 1937 r.

o opłatach za prace Państwowego Instytutu Geologicznego, wykonywane dla celów prywatnych.

Na podstawie § 4 statutu Państwowego Instytutu Geologicznego (Monitor Polski z 1927 r. Nr 184, poz. 466) zarządzam, co następuje:

I. Za odręczne oznaczanie nadesłanych okazów lub prób z wierceń i za informacje o charakterze czysto naukowym Państwowy Instytut Geologiczny według swego uznania albo nie pobiera żadnych opłat, albo pobiera opłaty nie przekraczające zł 10.

II. Za informacje listowne, nie wymagające osobnych badań, pobiera się: 5 do 50 zł.

III. Za informacje i projekty, wymagające studiów przedwstępnych, pobiera się 50 do 500 zł.

IV. Za informacje, projekty i badania, wymagające pracy geologa lub geologów poza granicami Warszawy, oprócz opłaty wymienionej w punkcie III pobiera się 40 do 150 zł — za każdy dzień, spędzony przez geologa na terenie badań, oraz zwrot kosztów przejazdów wraz z przypadającymi dietami.

V. Za analizy minerałów i skał użytecznych oraz wód mineralnych pobiera się:

a) za oznaczenie ilościowe jednego składnika w dostarczonej próbie . . zł 14.—
" " " drugiego składnika w dostarczonej próbie . . " 8.—
" " " każdego następnego w dostarczonej próbie . . . " 6.—
b) za oznaczenie twardości wody . . . " 4.—
c) " " składników wód w zależności od ilości, jak pod a).

VI. Za analizy materiałów opałowych (surowców energetycznych) mianowicie za oznaczenia ilościowe pobiera się:

a) wilgoci wody . . . . . . zł 5.—
b) popiołu . . . . " 5.—
c) wody i popiołu . . . . . . " 8.—
d) azotu . . . . " 10.—
e) siarki w związkach palnych . . . " 10.—
f) " " " i oddzielnie w popiele . " 18.—
g) węgla i wodoru . . . . . . " 20.—
h) wody, azotu, siarki, węgla, wodoru i popiołu . . . . " 36.—
i) ciepła spalenia . . . . . . " 12.—
j) wartości opałowej (pozycja h) oraz i) " 40.—
k) za przefrakcjonowanie ropy naftowej " 20.—
l) za destylację rozkładową surowców energetycznych z oznaczeniem wody pogazowej, smoły, gazu i pozostałości koksowej (analiza przemysłowa) . "40.—

VII. Wysokość opłat w granicach norm wyżej wymienionych oznacza każdorazowo Dyrektor Instytutu. Na wniosek Dyrektora Minister Przemysłu i Handlu może w poszczególnych przypadkach zasługujących na uwzględnienie obniżać opłaty poniżej norm wyżej wymienionych.

VIII. Przedsiębiorstwa państwowe oraz komunalne wolne są od opłat za czynności wymienione w punkcie II niniejszego zarządzenia.

IX. Opłaty wyżej wymienione winny być wnoszone do kas skarbowych na budżet dochodów administracji Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

X. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lutego 1927 r. w sprawie opłat za prace Państwowego Instytutu Geologicznego, wykonywane na życzenie osób prywatnych oraz przedsiębiorstw (Monitor Polski z 1927 r. Nr 56, poz. 122).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 marca 1937 r. Nr 53, poz. 75).

205

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1937 r.

L. D. III. 2249/4/37

w sprawie przelewania sum komunalnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wobec wątpliwości poruszonych przez jedną z izb skarbowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pobrane przez kasę urzędu skarbowego dodatki komunalne (udziały) na rzecz związków komunalnych, posiadających otwarte rachunki w innych kasach urzędów skarbowych mają być przelewane w przepisanych terminach do kas, w których te związki posiadają otwarte rachunki, w trybie postanowień p. 5 § 31 przepisów dla kas urzędów skarbowych tj. za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

W związku z tym wyda Izba Skarbowa zarządzenie w sprawie ścisłego stosowania przez podległe kasy urzędów skarbowych wskazanego wyżej trybu postępowania, a w szczególności należy zwrócić ich uwagę na konieczność dołączania do czeków przelewowych należycie wypełnionych blankietów nadawczych, zaopatrzonych na wszystkich 3-ch odcinkach numerem konta kasy, z którego przelew ma być dokonany (p. 4 okólnika z dn. 9 kwietnia 1936 r. L. D. III. 4904/3/36.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

206

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3989/1/37

w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek podania Polskiego Touring Klubu z dnia 13 lutego 1937 r., Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że podany jako załącznik do okólnika z dnia 6 lutego 1937 r. L. D. IV. 1450/1/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4 poz. 121), wykaz zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub, uzupełnia się przez dodanie:

44) Touring Club de l'Iran.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

207

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3038/3/37

w sprawie wywozu materiału lotniczego przez Polskie Linie Lotnicze „Lot".

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wywozie materiału lotniczego, wysyłanego za granicę, celem utrzymania regularnego ruchu cywilnej komunikacji z zagranicą, prowadzonej przez **Polskie Linie Lotnicze „Lot"**, nie należy wymagać pozwoleń Ministerstwa Spraw Wojskowych, przewidzianych w § 25 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Fakt nadania materiału do przewozu za granicę przez Polskie Linie Lotnicze „Lot" wystarcza do zwolnienia od pozwolenia; w razie wysłania materiału za pośrednictwem innej firmy (np. spedycyjnej, linii okrętowej), Linie Lotnicze „Lot" powinny przedstawić zaświadczenie stwierdzające, że chodzi o materiał wysyłany dla utrzymania komunikacji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

208

OKÓLNIK T 13 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1937 r.

L. D. IV. 4551/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 872 p. 1 tar. cel.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Pokrywy grafitowe dopasowane do tygli grafitowych, podlegających ocleniu według poz. 872 p. 1 tar. cel., nadchodzące z zagranicy wraz z nimi w ilościach odpowiadających ilości tygli, winny być clone razem z tyglami według poz. 872 p. 1 tar. cel. i korzystać z odnośnej stawki konwencyjnej, przewidzianej w dodatkowej polsko-angielskiej umowie handlowej z dnia 27 lutego 1935 r. dla tygli grafitowych, o ile oczywiście omawiany towar nadchodzi z kraju traktatowego i jest pokryty należycie wystawionym świadectwem pochodzenia.

Pierścienie i podstawy grafitowe, choćby służyły do wzmiankowanych tygli, należy clić podług poz. 872 p. 3 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

209

OKÓNLIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3/3/37

w sprawie wydawania zaświadczeń o ocleniu towarów tureckich.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika L. D. IV. 33052/3/35 z dnia 5 grudnia 1935 r. w sprawie wydawania zaświadczeń o ocleniu zagranicznych towarów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 786), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy przywozie

towarów tureckich, wniosek o wydanie zaświadczenia, przewidzianego powyższym okólnikiem, może być zgłoszony również ustnie; wniosek ustny jest wolny od opłaty stemplowej. Wydawane zaświadczenia, jak to już wyjaśniono, podlegają opłacie stemplowej w kwocie 5 zł., przewidzianej w art. 154 u. o. s. i to bez względu na to, czy są wydawane na wniosek ustny, czy pisemny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

210

OKÓLNIK T. 14 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 marca 1937 r.

L. D. IV. 4805/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 820 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Papier pokryty na całej powierzchni jednolicie w sposób nietrwały proszkiem z metali szlachetnych lub proszkiem brązowniczym z metali nieszlachetnych z dodatkiem lepiszcza, który to papier używa się do złocenia napisów, godeł, ornamentów, znaków itp., wyciskanych na tkaninach, tekturze, drzewie i innych materiałach, należy traktować jako papier złocony, srebrzony, czy też brązowany na całej powierzchni i clić według poz. 820 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

211

OKÓLNIK T. 15 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 marca 1937 r.

L. D. IV. 4969/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 806 p. 2 lit. a taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzedów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R .P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Pochwy składane do parasoli, wykonane z masy papierowej zbitej, lakierowane i ewentualnie zaopatrzone w skówki i wzmacniające pierścienie z metali nieszlachetnych i innych materiałów pospolitych, należy traktować jako wyroby z masy papierowej zbitej, lakierowane, bez ozdób i clić według poz. 806 p. 2 lit. a taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

212

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 marca 1937 r.

L. D. IV. 31188 2/36

w sprawie stosowania przepisów art. 56 prawa celnego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec zapytania jednego z urzędów celnych, czy przepisy art. 56 Prawa celnego mają zastosowanie do odpadków powstających przy przerobie towarów, sprowadzanych w czynnym obrocie uszlachetniającym tj. czy w razie pozostawienia w kraju takich odpadków, firma powinna przedstawić pozwolenie przywozu, względnie wpłacić równowartość towaru, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że na podstawie rozporządzenia z dnia 5 maja 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 280) towary sprowadzane w obrocie uszlachetniającym są wolne od zakazu przywozu, to też cała ilość towaru zagranicznego użytego do wyprodukowania towaru gotowego, wywiezionego za granicę, nie wyłączając odpadków powstałych przy przerobie nie podlega zakazowi przywozu, a zatem na wymienione odpadki nie można żądać pozwoleń przywozu ani pobierać kwoty odpowiadającej równowartości towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

213

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 marca 1937 r.

L. D. IV. 1776/3/37

w sprawie postępowania przy powrotnym przywozie krajowych towarów z zagranicy.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) W myśl postanowień ust. 1 § 126 przepisów wykonawczych do prawa celnego, o zwolnieniu od cła przywożonych z powrotem z zagranicy towarów krajowych, przy których wywozie strona korzystała z pomocy finansowej, stosowanej przez Państwo, decyduje Ministerstwo Skarbu. Wyjątek stanowią tu drobne przesyłki (o wadze do 20 kg), które na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 23 października 1936 r. L. D. IV. 24386 3/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29, poz. 873) mogą zwalniać od cła urzędy celne I-szej klasy.

2) Celem ustalenia czy przy wywozie danego towaru była stosowana pomoc finansowa Państwa, urząd celny powinien, przy zgłoszeniu do odprawy celnej towaru zwróconego z zagranicy, zażądać od strony przedstawienia dowodów wywozu tj. kwitu celnego lub deklaracji wywozowej według wzoru Nr 10, (załącznik do § 55 przepisów wykonawczych do prawa celnego); ponadto, jeżeli odprawie celnej podlegają zwracane z zagranicy odzież i gotowe wyroby włókiennicze, urząd celny powinien sprawdzić czy przy wywozie tych towarów były wystawiane ewidencyjne zaświadczenia eksportowe (patrz okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 2549/3/35 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 97).

3) W tych przypadkach, kiedy na podstawie przedłożonego przez stronę kwitu celnego urząd celny stwierdzi, że przy wywozie za granicę danego towaru zastosowano zwrot cła, albo że kwit celny lub deklaracja wywozowa według wzoru Nr 10 są opatrzone pieczęciami, zawierającymi jeden z następujących napisów:

a) „Związek Izb Przemysłowo - Handlowych Delegatura Rady Polityki Kompensacyjnej. Wykorzystano R. O. Z.",

b) „Związek Izb Przemysłowo - Handlowych Delegatura Rady Polityki Kompensacyjnej. Wykorzystano w obrocie kompensacyjnym",

c) „Komisja Popierania Obrotu Produktami Rolniczymi",

d) „Wykorzystano dla Kom. Art. Zwierzęcych w Ministerstwie Przemysłu i Handlu",

e) „Izba Przemysłowo - Handlowa w . . . wykorzystano dla celów rejestracyjnych",

to będzie dowodem, że strona korzystała z pomocy finansowej Państwa przy wywozie. Wówczas wniosek strony o zwolnienie od cła, przywożonych z powrotem z zagranicy towarów, powinien urząd celny przekazać do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Urząd Celny również przedstawia do decyzji Ministerstwa Skarbu wnioski o zwolnienie od cła, jeżeli stwierdzi, że przy wywozie zwracanego z zagranicy towaru było wystawione wspomniane wyżej ewidencyjne zaświadczenie eksportowe.

4) W przypadkach powrotnego przywozu cukru należy przesyłać sprawę zwolnienia od cła do Ministerstwa Skarbu, niezależnie od tego czy wywożony cukier korzystał przy eksporcie z pomocy finansowej Państwa, czy też nie korzystał.

5) Jeżeli zwolnienie od cła zwracanych z zagranicy towarów krajowych, przy których wywozie strona korzystała z pomocy finansowej Państwa, podlega, w myśl powołanego wyżej okólnika L. D. IV. 24386/3/36, kompetencji urzędu celnego I-ej klasy, to urząd celny wydając decyzję we własnym zakresie powinien (w zależności od tego w jakiej formie była udzielona pomoc finansowa) zażądać od strony albo wpłacenia do kasy urzędu celnego odpowiedniej kwoty pobranej tytułem zwrotu cła, albo też wskazania instytucji za której pośrednictwem strona pomoc finasową otrzymała. Instytucję tę urząd celny zawiadamia o zwrocie z zagranicy danego towaru, podając jednocześnie jego ilość oraz cechy wskazane w deklaracji celnej wywozowej. W przypadku wystawienia przy wywozie towaru ewidencyjnego zaświadczenia eksportowego, urząd celny podaje w zawiadomieniu dodatkowo numer tego zaświadczenia.

6) Jeżeli chodzi o powrotny przywóz towarów wymienionych niżej pod a, b i c, to urząd celny (Dyrekcja Ceł), gdy sprawę załatwia we własnym zakresie (przesyłki do 20 kg oraz wszelkie przesyłki do których przy wywozie nie stosowano pomocy finansowej Państwa), powinien stosować się do ustalonego w tych punktach przepisu. Przy sprawach przekazanych Ministerstwu Skarbu urzędy celne nie stosują przepisu zawartego pod a i b.

a) przy powrotnym przywozie spirytusu, artykułów zawierających spirytus i wyrobionych ze spirytusu — urząd celny (Dyrekcja Ceł) powinien zwrócić się do Izby Skarbowej (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), właściwej dla danego przedsiębiorstwa, z zapytaniem, jakie należności (opłata monopolowa i ewentualnie różnica pomiędzy ceną wewnętrzną i eksportową spirytusu) trzeba pobrać od zwracanej z zagranicy

przesyłki wyrobów spirytusowych. Powrotny przywóz spirytusu i wymienionych wyżej artykułów nie podlega ograniczeniom przywozowym, wynikającym z postanowień § 248 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746).

b) przy powrotnym przywozie bekonów; przetworów mięsnych peklowanych, wędzonych, konserwowych; grzybów, ogórków i masła — należy zawiadomić Dyrekcję Monopolu Solnego w Warszawie. W załatwieniu należy podać ilość zwracanego z zagranicy towaru oraz nazwę firmy, która towar eksportowała.

c) przy powrotnym przywozie wyrobów cukrowych — należy, w myśl postanowień § 3 rozporządzenia z dnia 17 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 61. poz. 569) pobrać podatek od cukru zawartego w wyrobach cukrowych.

7) We wszystkich bez wyjątku przypadkach wydania do wolnego obrotu towarów zwrotnych, które były wywiezione za granicę koleją oraz morzem po dostarczeniu ich do portu koleją, urzędy celne obowiązane są zawiadomić o tym niezwłocznie miejscową kolejową ajencję celną względnie kolejową ekspedycję towarową.

W zawiadomieniu tym w miarę możności urząd celny poda datę wywozowej odprawy, stację nadania towaru, nazwisko nadawcy, nazwę towaru, Nr listu przewozowego lub Nr wagonu według danych otrzymanych od strony, jeżeli te dane nie mogą być ustalone na podstawie dokumentów znajdujących się w urzędzie celnym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

214

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1937 r.

L. D. IV. 5461/3/37

w sprawie cła konwencyjnego na haftki (poz. t. c. 1014 z p. 1 c) ustanowionego umową handlową polsko-angielską z dnia 27 lutego 1935 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zwraca się uwagę, że w Dzienniku Ustaw R. P. Nr 13 z 1937 r., poz. 91, ogłoszone zostało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 lutego 1937 r., wprowadzające w życie porozumienie z dnia 30 stycznia 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej załączonej do umowy handlowej między wymienionymi państwami z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59 z 1935 r., poz. 380, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23 z 1935 r., poz. 520).

Na podstawie tego porozumienia, tekst polski, dotyczący pozycji 1014 p. 1 polskiej taryfy celnej, który w wspomnianej liście był zredagowany, jak następuje:

„haftki naszyte na tkaninie", został zastąpiony przez tekst następujący: „haftki naszyte lub inaczej przymocowane do tkaniny".

Porozumienie z dnia 30 stycznia 1937 r. weszło w życie z dniem 26 lutego 1937 r. i obowiązuje od dnia 19 lutego 1937 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

215

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1937 r.

L. D. IV. 5488/3/37

w sprawie stosowania zwrotów ceł przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 373) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 15 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 345) przestaje obowiązywać od dnia 15 marca 1937 r.

W związku z tym wyjaśnia się, że do towarów, objętych powołanym wyżej rozporządzeniem, może być zastosowany zwrot cła tylko wówczas, jeżeli towary te zostaną zgłoszone do odprawy celnej najpóźniej w dniu 14 marca 1937 r. Celem uzyskania zwrotu cła, strona, zgodnie z postanowieniami § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie za granicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 891), powinna dołączyć do zgłoszenia celnego wy-

wozowego odpowiednie zaświadczenie eksportowe; późniejsze dołączanie do złożonego zgłoszenia celnego zaświadczeń eksportowych jest niedopuszczalne.

Nawiązując do postanowień art. 48 ust. 3 prawa celnego, Ministerstwo Skarbu zazanacza, że do towarów, objętych powołanym wyżej rozporządzeniem z dnia 31 lipca 1935 r. i zgłoszonych do odprawy celnej najpóźniej w dniu 14 marca 1937 r., należy stosować zwrot ceł bez względu na to, kiedy towar będzie wywieziony za granicę. W każdym jednak razie **wystawienie** kwitu wywozowego może być uskutecznione dopiero **po stwierdzeniu wywozu** towaru za granicę, zgodnie z postanowieniami ust. 1 § 7 powołanego rozporządzenia z dnia 27 października 1934 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

216

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1937 r.

L. D. IV. 5375/3/37

w sprawie nowych wzorów świadectw rozrachunkowych dla kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 171) zostały wprowadzone nowe wzory świadectw rozrachunkowych dla kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko - niemieckiego. W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Nowe wzory różnią się od wzorów uchylonych jedynie terminem ważności, a mianowicie, wzory wprowadzone obecnie są **ważne od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego.** Np. świadectwo rozrachunkowe wydane dnia 10 marca jest ważne do 30 kwietnia, świadectwo wydane dnia 25 maja jest ważne do 30 czerwca, świadectwo wydane dnia 1 lipca jest ważne do 31 sierpnia i t. d.

W myśl powołanego obwieszczenia, ważność świadectw rozrachunkowych na wywóz może być przedłużona o dalszy jeden miesiąc kalendarzowy przez Polski Instytut Rozrachunkowy względnie przez instytucję, za której pośrednictwem świadectwo rozrachunkowe zostało wydane. Np. świadectwo rozrachunkowe wydane dnia 15 marca jest ważne do 30 kwietnia i ważność jego może być przedłużona do 31 maja.

Fakt przedłużenia ważności świadectwa będzie oznaczony na świadectwie przy pomocy pieczątki o treści następującej:

„Przedłuża się termin ważności świadectwa rozrachunkowego Nr . . . . . do dnia . . .“

Pod tą uwagą będą umieszczone pieczęć instytucji oraz podpis.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

217

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lutego 1937 r.

L. D. V. 45415/4/36

w sprawie transakcyj giełdowych wszelkiego rodzaju konopiami i zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu transakcyj eksportowych konopiami i pakułami konopnymi.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że transakcje giełdowe wszelkiego rodzaju konopiami, dokonane i udowodnione w sposób przewidziany w art. 3 ust. (1)p. 14) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), korzystają w myśl tego artykułu ze zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu.

Ponadto na podstawie art. 39 ust. (3) p. 1) cytowanej ustawy Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu zwalnia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu obroty osiągnięte z eksportu konopi i pakuł konopnych.

Eksport powyższych artykułów powinien być udowodniony w sposób określony w ustępach (4) i (6) § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 649).

Ulga niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

218

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

L. D. V. 32056/4/37

w sprawie zwolnienia rybołówstwa od państwowego podatku przemysłowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zwalnia, poczynając od dnia 1 stycznia 1937 roku, od państwowego podatku przemysłowego (zarówno w formie świadectw przemysłowych jak i w postaci podatku od obrotu) rybołówstwo, prowadzone zawodowo i zarobkowo jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa rolnego lub leśnego.

Zwolnienie niniejsze dotyczy jedynie osób prowadzących gospodarstwa rybne własne lub dzierżawione, przy czym nie jest prowadzeniem gospodarstwa rybnego w rozumieniu niniejszego okólnika zakup ryb w wodach zamkniętych za określoną ryczałtowo cenę z prawem ich wyłowienia w określonym umownie czasie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

219

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1937 r.

L. D. V. 33503/4/37

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937 przez przedsiębiorstwa opłacające podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z podniesionymi wątpliwościami Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje: Zgodnie z uwagami do okólnika (punkt 1 lit. a) i b)) Ministerstwa Skarbu z dnia 27 listopada 1936 r. L. D. V. 44684/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 32 poz. 978)—przy stosowaniu przewidzianych w tym okólniku ulg w świadectwach przemysłowych na rok 1937 do przedsiębiorstw opłacających podatek przemysłowy od obrotu za lata 1936 i 1937 w formie ryczałtu, nie należy brać pod uwagę obrotów, osiągniętych przez te przedsiębiorstwa ze sprzedaży artykułów podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

220

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1937 r.

L. D. V. 2112/1/37

w sprawie zwolnienia Izb Skarbowych od obowiązku przedkładania Ministerstwu Skarbu odpisów sprawozdań z częściowych inspekcyj urzędów skarbowych i szczegółowych lustracyj działów egzekucyjnych oraz zarządzeń z tychże inspekcyj.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu:

1) zwalnia izby skarbowe od obowiązku przedkładania Ministerstwu Skarbu odpisów sprawozdań z częściowych inspekcyj urzędów skarbowych oraz odpisów zarządzeń wydanych urzędom skarbowym w sprawie usunięcia stwierdzonych w toku częściowych inspekcyj braków i niedokładności (§ 32 p. 2 i p.),

2) zwalnia izby skarbowe od obowiązku przedstawiania Ministerstwu Skarbu sprawozdań ze szczegółowych lustracyj działów egzekucyjnych urzędów skarbowych i składnic dla zasekwestrowanych ruchomości, oraz wydanych zarządzeń w związku z powyższymi lustracjami (§ 111 instr. egzek.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

221

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1937 r.

L. D. V. 43841/5/37

w sprawie kasowania znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach urzędowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych, Urzędów Opłat Stemplowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Urzędów Celnych.

W ostatnich czasach ujawniono nadużycia, popełniane ze znaczkami stemplowymi, przeznaczonymi do uiszczenia opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych. Przy tym okazało się, że nadużycia byłyby utrudnione, gdyby ściśle wykonywano przepisy o kasowaniu znaczków, zawarte w §§ 176 i 188 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 99, poz. 842); przepisy te widocznie poszły w niepamięć. Wobec tego Ministerstwo Skarbu przypomina, co następuje:

I. Powołany § 176, dotyczący opłat stemplowych **od podań** głosi: „Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych skasować te znaczki, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. W celu skasowania należy albo a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś po za nim na papierze albo b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem, bądź za pomocą pieczątki (kasownika) w ten sposób, aby końce linij znajdowały się poza znaczkami, na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik przyjmujący podanie lub otwierający kopertę albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe skasowane w sposób, podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty skasowania atramentem na znaczkch przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu)".

Z powyższego wynika:

1) Znaczki stemplowe na podaniu nie powinny być kasowane przez samą stronę, bo to utrudnia rozpoznanie, jak wyglądał znaczek przed skasowaniem i może wbudzić podejrzenie, o którym mowa w przytoczonym § 176. O tym należy strony przy każdej sposobności pouczać. Dopuszczalne jest dziurkowanie znaczków stemplowych po ich nabyciu a przed ich naklejeniem w ten sposób, że szeregi dziurek tworzą litery, stanowiące inicjały wyrazów, z których składa się firma osoby wnoszącej podanie (Wykładnia Nr 280, ogłoszona w Nr 17 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1930 r.).

Jeśli jednak strona skasowała znaczek umieszczony na podaniu, to ten fakt sam przez się nie uzasadnia kwestionowania takiego znaczka; dopiero w razie podejrzenia, że znaczek jest podrobiony, przerobiony lub nosi ślady poprzedniego skasowania ma urząd skarbowy, który to dostrzeże, albo który w myśl § 79 powołanego rozporządzenia wykonawczego otrzyma o tym zawiadomienie od innego urzędu państwowego, przesłać ten znaczek do ekspertyzy, której wynik zadecyduje o dalszym postępowaniu.

2) Kasowanie znaczka stemplowego naklejonego na podaniu przy jego wniesieniu winno zawsze być dokonane **dwukrotnie:**

a) przez urzędnika biura podawczego (kancelarię), bądź przez urzędnika, który — poza biurem podawczym — pierwszy podanie otrzymuje,

b) przez urzędnika, załatwiającego podanie. Urzędnik **załatwiający** podanie jest obowiązany zwracać uwagę, czy nastąpiło skasowanie wymienione pod a) i czy zostało dokonane w sposób prawidłowy. W razie dostrzeżenia nieprawidłowości w tej mierze winien natychmiast o tym donieść przełożonemu.

II. Powołany § 188 rozporządzenia wykonawczego głosi: „W razie uiszczenia opłaty **od świadectwa** za pomocą znaczków stemplowych urząd, wydający świadectwo, nakleja znaczki stemplowe na świadectwie i kasuje za pomocą pieczęci urzędowej.

Wyjątek stanowią świadectwa, wymienione w art. 156 ustawy o opłatach stemplowych. Znaczki stemplowe, dostarczone do tych świadectw mają być naklejone na właściwym akcie, pozostającym w urzędzie, który wydaje świadectwo; jeżeli urząd ten zapisuje świadectwa tego rodzaju do specjalnego rejestru, to znaczki stemplowe mogą być również umieszczane w tym rejestrze. Uiszczenie opłaty za pomocą znaczków stemplowych, umieszczonych na akcie lub w rejestrze ma być poświadczone na świadectwie".

Nadto Ministerstwo Skarbu w wykładni Nr 117 ogłoszonej w Nr 36 Dz. Urz. Min. Sk. z 1928 r. zgodziło się na niekwestionowanie procedury, na tym polegającej, że osoba. wno-

sząca podanie o wydanie świadectwa urzędowego, nakleja **na tym podaniu,** nie tylko znaczki stemplowe należne tytułem opłaty od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe tytułem opłaty od świadectwa.

Z powyższego wynika, że normalnie (poza przypadkami, o których mowa w ustępie drugim § 188) znaczek stemplowy dostarczony celem uiszczenia opłaty stemplowej od świadectwa winien być naklejony na samym świadectwie, a nie poza nim. W razie naklejenia na akcie, pozostającym w urzędzie, bądź w rejestrze, należy skasować za pomocą pieczęci urzędowej; w razie zaś naklejenia przez stronę na podaniu należy skasować w sposób wskazany co do podań wyżej w dziale I.

Zaświadczenie o uiszczeniu opłaty za pomocą znaczków stemplowych umieszczonych poza świadectwem, powinno znajdować się **w tekście** świadectwa. W razie naklejenia na podaniu owo zaświadczenie powinno (według powołanej wykładni nr 117) brzmieć: „Opłatę stemplową w kwocie . . . . zł uiszczono znaczkami stemplowymi, skasowanymi na podaniu L. . . . .".

III. Z uwagi na wielką szkodę, jaką nadużycia popełniane przez funkcjonariuszów państwowych ze znaczkami stemplowymi powodują dla Skarbu Państwa a niejednokrotnie i dla stron, należy bezwarunkowo każdy przypadek niezastosowania się funkcjonariusza państwowego do powołanych przepisów zbadać i w razie stwierdzenia, że uchybienie tym przepisom jest wynikiem winy umyślnej lub niedbalstwa funkcjonariusza państwowego, wdrażać bezzwłocznie właściwe dla danego przypadku postępowanie (dyscyplinarne lub karne). Urzędnicy przeprowadzający kontrolę stemplową powinni zwracać baczną uwagę na przestrzeganie przepisów, o których mowa. Ministerstwo Skarbu zawiadamia jednocześnie o treści niniejszego okólnika wszystkie władze centralne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

222

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 marca 1937 r.

L. D. V. 20770/2/37

w sprawie ustalenia dochodu na podstawie ksiąg handlowych, prowadzonych w okresie krótszym aniżeli jeden rok.

Wyciąg

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 października 1936 r. L. rej. 7869/34.

— — — — — — — — — — — — —

Skarżąca zarzuca, że dochód z jej przedsiębiorstwa za I półrocze należało ustalić na podstawie obrotu i norm średniej zyskowności, zaś za II półrocze na podstawie zaprowadzonych w międzyczasie ksiąg handlowych. Powyższe stanowisko skarżącej nie ma oparcia. Z przepisów ustawy o podatku dochodowym (art. 6, 13 i inne) wynika, że podstawą wymiaru podatku jest dochód osiągnięty w ostatnim roku kalendarzowym względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy. Przepisy te zatem nie przewidują dzielenia roku gospodarczego na dalsze podokresy i odrębne ustalania dochodu dla poszczególnych podokresów. Z tego wynika, że wykazanie księgami handlowymi, prowadzonymi za okres półroczny, straty nie uzasadnia żądania potrącenia tej straty od dochodu ustalonego za I półrocze szacunkowo na podstawie norm średniej zyskowności nie zwalczanych bynajmniej przez płatniczkę. Jeżeli zatem zgodnie z powyższym władza pozwana orzekła w zaskarżonym orzeczeniu, że dowód z ksiąg pomija, ponieważ nie obejmują one całego okresu gospodarczego, Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tym ani obrazy prawa, ani też wadliwości postępowania.

— — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 20770/2/37

Warszawa, dnia 3 marca 1937 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik.*

223

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1937 r.

L. D. V. 340/1/37

w sprawie wznowienia pomocy prawnej w zakresie egzekucji w stosunkach z W. M. Gdańskiem.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

Okólnik z dnia 6 września 1935 r. L. D. V. 23160/1/35, w sprawie wstrzymania wykony-

wania pomocy prawnej w zakresie egzekucji w stosunkach z W. M. Gdańskiem, uchyla się. W związku z tym należy bezzwłocznie wznowić akcję egzekucyjną przeciwko płatnikom zamieszkałym na obszarze W. M. Gdańska oraz czynić zadość wnioskom władz skarbowych gdańskich o skierowanie egzekucji przeciwko płatnikom zamieszkałym na obszarze Polski — w ramach umowy z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 4, poz. 30) oraz wydanych w związku z tą umową okólników.

Zarazem zmienia się treść okólników z dnia 25 lutego 1931 r. L. D. V. 7455/1/30 i z dnia 25 lutego 1931 r. L. D. V. 3121/1/31 w ten sposób, że dla celów przeliczenia należności podatkowych w złotych na guldeny gdańskie i w guldenach gdańskich na złote ustala się kurs 100 złotych = 100 guldenów gdańskich i, że nie należy wdrażać egzekucji, gdy łączna suma zaległości jednego płatnika nie przekracza złotych 10 (10 gld.).

Powyższe zarządzenie, o ile chodzi o wznowienie egzekucji, ma zastosowanie do wniosków egzekucyjnych, które będą wystawiane tak przez władze polskie jak i gdańskie, po dniu ogłoszenia okólnika niniejszego.

Natomiast, o ile chodzi o wnioski egzekucyjne nadesłane przez W. M. Gdańsk przed tym terminem i dotychczas jeszcze niezrealizowane, należy je z postępowania egzekucyjnego wycofać i przesłać przełożonej Izbie Skarbowej, która zwróci je za jednym łącznym wykazem bezpośrednio Krajowemu Urzędowi Podatkowemu w Gdańsku, celem zastosowania kursu ustalonego w okólniku niniejszym.

Analogicznie postąpi z niezrealizowanymi polskimi wnioskami egzekucyjnymi Krajowy Urząd Podatkowy w Gdańsku. W miejsce tych wniosków należy wysłać nowe przy zastosowaniu kursu ustalonego w okólniku niniejszym i nadać im dalszy bieg zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki*

224

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1937 r.

L. D. V. 25645/2/36

w sprawie potrącania kosztów służbowych od dochodów artystów widowiskowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 22 stycznia 1931 r. L. D. V. 5570/2/30 Ministerstwo Skarbu poleca zarówno w przypadkach, gdy wynagrodzenie artysty widowiskowego oznaczone jest w jednej kwocie bez żadnych dodatków, jak również w przypadkach pobierania odrębnie ryczałtów tytułem zwrotu kosztów za używanie na scenie własnych kostiumów, lub innych wydatków, wyłączać z podstaw opodatkowania w myśl przepisów § 36 rozp. Min. Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 103) bez przeprowadzania dochodzeń wydatki na koszty służbowe w kwotach, nie przekraczających 20% u mężczyzn i 35% u kobiet w stosunku **do całkowitych poborów brutto** łącznie z dodatkowym ryczałtem.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki*

225

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 marca 1937 r.

L. D. V. 20597/2/37

w sprawie oceny prawidłowości ksiąg handlowych.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10 grudnia 1936 r. L. Rej. 6072/33.

Skarżąca spółka akc. nie zaksięgowała jednej transakcji sprzedaży drzewa za sumę

53.357 zł 09 gr, dokonanej w roku operacyjnym 1928/29, w tym okresie lecz dopiero w roku następnym. Z tego powodu uznano księgi jej za rok 1928/29 za nieprawidłowe i dokonano wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1930 zaocznie z zastosowaniem norm średniej dochodowości.

Zarzuty podniesione w skardze z powodu dyskwalifikacji ksiąg handlowych, uznać należało za nieuzasadnione. Przede wszystkim bezprzedmiotowe są wywody skargi, zmierzające do wykazania, że w świetle przepisów art. 8 kod. handl. franc. nie czyni jeszcze ksiąg nieprawidłowymi opóźnienie w zaksięgowaniu pewnej transakcji, byle by zaksięgowanie nastąpiło jeszcze w tym samym okresie sprawozdawczym. Jest bowiem niespornie ustalone, że w danym przypadku opuszczoną transakcję wprowadzono do ksiąg dopiero za okres następny. Ten fakt zaś, że księgi nie obejmują wszystkich transakcyj uzasadnia i ze stanowiska kodeksu handlowego i ze stanowiska zasad buchalterii odmówienie tym księgom cechy prawidłowości. Na kwalifikację tę, jako zawisłą od kryteriów wyłącznie objektywnych, nie ma żadnego wpływu okoliczność, którą skarżąca podnosiła w odwołaniu i podnosi w skardze i na którą ofiarowywała dowód ze świadka, mianowicie iż Spółka sama poinformowała o niezaksięgowaniu jednej pozycji rewidenta skarbowego przed dokonaniem kontroli ksiąg. Jeżeli zaś Spółka powołuje się na to, iż w toku postępowania odwoławczego złożyła władzy sprostowany bilans i rachunek strat i zysków, uwzględniające już opuszczoną transakcję, a zatwierdzone przez nadzwyczajne walne zgromadzenie, to ten argument znajduje odparcie już w motywach zaskarżonego orzeczenia: dokonane sprostowanie nie może przywrócić księgom charakteru prawidłowych a zamknięcie sporządzone na podstawie nieprawidłowych ksiąg, nie czyni zadość wymaganiu art. 21 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym i nie może być podstawą do ustalenia dochodu podatkowego.

Trafny jest natomiast zarzut wadliwego zastosowania zaoczności z art. 63 ust. 2 ustawy. Jak to bowiem Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił między innymi w wyrokach z 7 czerwca 1930 r. L. Rej. 2189/28 (Zb. wyr. Nr 329 S) i z 6 kwietnia 1934 r. L. Rej. 1235/30 (Zb. wyr. Nr 774 S), fakt, iż osoba prawna nie prowadzi prawidłowych ksiąg handlowych, sam przez się nie pozbawia jej ochrony określonej w art. 63, ani prawa żądania, by w prawidłowym postępowaniu został ustalony dochód, osiągnięty przez nią rzeczywiście z przedsiębiorstwa (art. 17 ustawy).

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik*

226

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1937 r.

L. D. VI. 13459/3/36

w sprawie skażania cukru skrobiowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Na prośbę Ogólnopolskiego Zrzeszenia Fabrykantów Skór Podeszwowych z dnia 17 grudnia 1936 r. Ministerstwo Skarbu na zasadzie postanowień § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 174) zezwala na stosowanie w celu skażenia nieopodatkowanego cukru skrobiowego, przeznaczonego dla przemysłu garbarskiego, jako środka skażenia, ekstraktu dębowego wyrabianego przez T-wo Akc. „Quebracho" Sp. Akc. w Warszawie o zawartości 60% garbnika w stosunku 1 kg ekstraktu na 100 kg cukru skrobiowego; przy skażaniu należy przestrzegać przepisów §§ 8 i 10 powołanego rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

227

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 27 lutego 1937 r.

o unieważnieniu Okólnika Komisji Dewizowej Nr 23 z dnia 23 listopada 1936 r. w sprawie samorządu dewizowego Konwencji Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce.

I.

Komisja Dewizowa unieważnia z dniem 1 marca 1937 r. okólnik Nr 23 z dnia 23.XI. 1936 r. (vide Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 638 i Nr 32, poz. 977) w przedmiocie generalnego zezwolenia na dokonywanie przez Konwencję Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce podziału kontyngentu dewizowego.

Równocześnie odwołuje się inne specjalne upoważnienia udzielone Konwencji w przedmiocie weryfikowania niezgodności cen między pozwoleniem przywozu a fakturą.

Banki dewizowe honorować będą na zasadach dotychczasowych zaświadczenia dewizowe Konwencji na przydział zagranicznych środków płatniczych z datą nie późniejszą niż 27 lutego 1937 r.

II.

Wnioski o zezwolenie na uregulowanie należności za

a) wełnę surową i czesaną oraz za przędzę wełnianą;

b) z tytułu związanych z powyższym importem zagranicznych kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu, tudzież wszelkich innych kosztów ubocznych jak np. odsetki zwłoki, dyskonto itp.,

winny być kierowane bez względu na sumę za pośrednictwem Oddziałów Banku Polskiego lub banków dewizowych do decyzji Komisji Dewizowej.

W związku z powyższym Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe nie mają prawa załatwiania we własnym zakresie wniosków o zezwolenie na uregulowanie należności z tytułów wymienionych pod a) i b) nawet wówczas, gdy należność za towar nie przekracza sumy zł 3.000,—, a z tytułu kosztów importu zł 1.000.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 4 marca 1937 r.

o zmianie okólnika Nr 35 z dnia 10 października 1936 r., częściowo zmienionego okólnikiem z dnia 27 stycznia 1937 r. w sprawie przekazów do Niemiec.

Przekazy do Niemiec.

Zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, wobec takichże osób, zamieszkałych w Niemczech, może być dokonywana — aż do odwołania — jedynie z zachowaniem przepisów, zawartych w niniejszym okólniku.

I. Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie (ul. Moniuszki 10):

a) za towary sprowadzone z Niemiec w ramach umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dn. 4.XI. 1935 r. i 20.II. 1937 r.;

b) za towary sprowadzone z Niemiec przed wejściem w życie umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r.;

c) koszty transportu lądowego do granicy niemieckiej przy imporcie towarów z Niemiec;

d) prowizje oraz opłaty patentowe i licencje, jeżeli należności te powstały po 28.II. 1937 r.;

e) koszty podróży handlowych;

f) koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym;

g) rabaty, bonifikaty i odszkodowania związane z obrotem towarowym polsko-niemieckim;

h) zapłata za weksle, nadesłane z Niemiec do inkasa, zaopatrzone przy wysyłce ich do Niemiec w klauzulę: „zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie (Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie)".

Banki dewizowe upoważnione są do prowadzenia specjalnych zablokowanych kont niemieckich firm księgarskich i wydawniczych oraz do przyjmowania na te konta za przedstawieniem rachunków lub innych dowodów wpłat za książki, czasopisma itp. z tym, że sumy, wpłacone na takie rachunki, będą periodycznie przelewane do PIR'u.

II. W sprawie przekazów do Niemiec na koszty podróży handlowych za pośrednictwem

PIR'u (ust. I pkt. e) niniejszego okólnika) wydane zostaną przepisy oddzielnie.

III. Należności osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Niemczech, z tytułu wierzytelności waloryzacyjnych podlegają rozliczeniu w sposób ustalony w porozumieniu polsko-niemieckim z dnia 17.X. 1936 r. (Dz. U. R. P. z roku 1937, Nr 1, poz. 3) i nie mogą być przekazywane według zasad, zawartych w niniejszym okólniku.

Osoby, zainteresowane w sprawie regulowania takich zobowiązań, winny zwracać się bezpośrednio do Polsko-Niemieckiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych z zachowaniem postępowania, podanego w komunikacie Ministerstwa Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr 38 z dnia 17.II. 1937 r. i to:

wierzyciele niemieccy — do Biura Niemieckiego Oddziału Niemiecko-Polskiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych w Berlinie W. 8. Markgrafenstrasse 38 (Preussische Staatsbank - Seehandlung);

dłużnicy polscy — do Biura Polskiego Oddziału Polsko-Niemieckiej Komisji dla Rozrachunków Waloryzacyjnych w Poznaniu, ul. Grudnia 8 (Komunalny Bank Kredytowy).

IV. Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane na zasadach ogólnych:

a) za towary pochodzenia **nie** - niemieckiego, przechodzące tylko tranzytem przez Niemcy, **z wyłączeniem** kosztów ubocznych, związanych z takim importem;

b) przekazy z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych", należących do osób zamieszkałych w Niemczech;

c) sumy zwracane niemieckiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika Nr 18 z dnia 18.VI. 1936 r. ust. ostatni;

d) przekazy na koszty podróży i cele turystyczne (w sprawie kosztów podróży handlowych zostaną wydane przepisy oddzielnie);

e) drobne sumy, nie przekraczające równowartości zł 10.— (dziesięć), w ramach przepisów ust. IV okólnika Nr 8 z dnia 8.V. 1936 r. na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego, za świadectwa wydane przez urzędy zagraniczne itp., jeżeli zobowiązanie nie podlega rozrachunkowi przez PIR i jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy złotych 10.—;

f) zapłata za weksle nadesłane z Niemiec do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w adnotację, przewidzianą w okólniku Nr 26 z dnia 30.VII. 1936 r. ust. II pkt. a) lub b).

V. Należności, wynikające z innych tytułów niż wyszczególnione w ust. I, III i IV, mogą być przekazywane wyłącznie za pośrednictwem Banku Polskiego. Do rozpatrywania i załatwiania wniosków o uskutecznienie przekazów upoważnione są Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe w tych przypadkach, gdy zobowiązanie nie przekracza zł 1.000.— lub równowartości tej sumy; natomiast — jeżeli całość zobowiązania przekracza tę sumę, jak również — bez względu na sumę — jeżeli zobowiązanie wynika z wkładu oszczędnościowego w instytucji kredytowej w kraju, wnioski należy kierować do decyzji Komisji Dewizowej.

Przy przekazach należności z tytułu frachtów morskich i kosztów ubocznych, związanych z obrotem towarowym Polski z trzecimi krajami — tranzytem przez Niemcy — należy we wnioskach podawać termin płatności zobowiązania oraz dokładne i szczegółowe określenie rodzaju i tytułu powstania kosztów (np. koszty transportu od . . . . . do . . . . ., koszty spedycji w . . . . . itd.).

VI. Uskutecznianie przekazów przez Bank Polski odbywać się będzie w następujący sposób:

a) Klient, udzielający bankowi zlecenia przekazu, powinien udowodnić tytuł i fakt istnienia zobowiązania. Bank dewizowy winien w tym celu pobrać od klienta odpisy dokumentów, stwierdzających tytuł długu, jak aktów notarialnych, korespondencji lub wyciągi z ksiąg handlowych oraz pisemne zaręczenie klienta, iż dług dotąd nie został pokryty.

Jeżeli ma być przekazana suma, znajdująca się na rachunku zablokowanym w banku, klient winien udowodnić dokumentami tytuł, z którego nastąpiła wpłata na rachunek zablokowany.

Oryginały dokumentów, przedłożone w celu uwiarygodnienia zobowiązania, bank dewizowy zaopatrzy pieczątką, stwierdzającą przyjęcie zlecenia przekazu w myśl okólnika Nr 35 i zwróci klientowi.

W przypadkach, gdy bank dewizowy kieruje wniosek o zezwolenie na przekaz do Komisji Dewizowej, powinien załączyć do wniosku odpisy wszystkich, dostarczonych przez klienta dowodów.

b) W celu uskutecznienia przekazu do Niemiec, bank dewizowy wypełnia zlecenie (formularz Nr 471), składające się z trzech części, z których dwie pierwsze przeznaczone są dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią zaś zatrzymuje dla siebie bank dewizowy. Blankiety zlecenia, które wydaje Bank Polski, powinny być wypełnione pismem maszynowym, przy czym cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony. Kwota przekazu winna być wypisana również słownie, o ile możności — ze względu na przebitkę, przeznaczona dla Niemiec — w języku niemieckim.

Banki dewizowe będą przesyłać przyjęte od klientów zlecenia przekazów do Niemiec (część I i II formularza Nr 471) w tym samym dniu do swej Centrali lub Oddziału w Warszawie, które sporządzą zestawienie tych zleceń

i prześlą je wraz ze zleceniami do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Jedynie banki dewizowe, które nie mają w Warszawie Centrali ani Oddziału, prześlą zestawienie przyjętych zleceń wraz ze zleceniami do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę, dostarczając równocześnie potrzebnego pokrycia.

c) Przekazy winny opiewać na złote lub marki. Jeżeli przekaz opiewa na marki, należy na zleceniu — oprócz sumy długu w markach — umieścić jej równowartość w złotych, przeliczając marki na złote według średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego datę przyjęcia zlecenia.

Jeżeli zaś zobowiązanie opiewa na inną walutę niż złote lub marki, należy na zleceniu, jako sumę przekazu, umieścić jedynie sumę w złotych według przeliczenia klienta, dokonanego w ramach rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 59, poz. 509). Suma zobowiązania w obcej walucie winna być umieszczona w takich przypadkach w „zleceniu" jedynie w rubryce, przeznaczonej dla wskazania tytułu zapłaty.

Kwota przekazu może być na wniosek dłużnika powiększona o koszty wypłaty, pobierane przez bank niemiecki (Deutsche Verkehrs-Credit-Bank); upoważnia się banki dewizowe do załatwiania we własnym zakresie wniosków o dodatkowe przekazanie powyższych kosztów, pobranych przy wykonanych już przekazach.

d) Banki dewizowe mogą obliczać klientom za przekazy tytułem prowizji 1‰ od sumy przekazu (minimum zł 2.—); ponadto pobiorą 1‰ na rzecz Banku Polskiego, wpłacając pobraną na rzecz Banku Polskiego kwotę równocześnie z suma przekazu.

W przypadkach udzielenia zezwolenia na przekaz przez Komisję Dewizową, — jeżeli zobowiązanie przekracza sumę zł 3.000.— lub jej równowartość, bank dewizowy pobierze ponadto ½‰ od sumy zezwolenia tytułem opłaty manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej.

VII. Postanowienia zawarte pod I i V stosują się również do instytucyj lub osób, które otrzymały od Komisji Dewizowej generalne zezwolenie na dokonywanie przekazów do Niemiec w inny sposób, w tych zezwoleniach wskazane. Instytucje te lub osoby tracą nadane im uprawnienia, a banki dewizowe nie mogą więcej uskuteczniać przekazów do Niemiec na podstawie dotychczasowych zezwoleń, chyba, że Komisja Dewizowa — na skutek ponownego wniosku na nowo je wyraźnie zatwierdzi. Udzielone przez Komisję Dewizową przed dniem 4.III. 1937 r. zezwolenia na przekazy wielokrotne sum, przeznaczonych na koszty utrzymania, oraz zezwolenia na wielokrotny wywóz za granicę wynagrodzeń służbowych — są ważne do wyczerpania.

VIII. Zapłata za weksle nadesłane z Niemiec do inkasa, opiewające na **marki niemieckie,** może być przyjęta w banknotach niemieckich, jeżeli dłużnik płaci je z posiadanych własnych zapasów tych banknotów, a zobowiązanie wekslowe **nie** pochodzi z należności za sprowadzony z Niemiec towar lub z innych tytułów, wyszczególnionych w ust. I niniejszego okólnika, i jeżeli dłużnik złoży pisemne oświadczenie następującej treści:

„DEKLARACJA. Wykupując posiadanymi przeze mnie banknotami niemieckimi dokument Nr . . . . na Reichsmark . . . . , nadesłany do inkasa z Niemiec, oświadczam, że tą drogą nie spłacam zobowiązania za sprowadzony z Niemiec towar ani innych należności, wyszczególnionych w okólniku Komisji Dewizowej Nr 35 w ustępie I, lecz dług z tytułu . . . .
data . . . . podpis . . . ."

Zainkasowane banknoty niemieckie mogą być wówczas wysłane zleceniodawcy zagranicznemu.

We wszystkich innych przypadkach zapłata za weksel winna nastąpić w złotych według przeciętnego kursu transakcyjnego wypłaty na Berlin, a zainkasowana kwota przekazana do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego lub do Banku Polskiego, w zależności od tego, czy zobowiązanie pochodzi z należności wyszczególnionych w ust. I niniejszego okólnika, czy z innych tytułów, co powinno być stwierdzone z adnotacji umieszczonej na wekslu, z dokumentów, przedstawionych przez klienta, lub na podstawie jego oświadczenia.

Bank Polski i banki dewizowe, oddając do protestu weksle, opiewające na marki niemieckie, nadesłane z zagranicy do inkasa, — winny równocześnie przesyłać notariuszowi instrukcje, w jakich środkach płatniczych może być przyjęta zapłata lub pod jakim warunkiem może być zapłata w banknotach niemieckich przyjęta (deklaracja).

IX. Niezależnie od ustanowionego niniejszym okólnikiem trybu uskuteczniania przekazów do Niemiec, nie jest wykluczona możliwość odmrożenia sum zablokowanych, posiadanych w Niemczech przez osoby zamieszkałe w Polsce, drogą odprzedaży takich sum innej osobie zamieszkałej w Polsce, która ma zobowiązanie w Niemczech. Tego rodzaju prywatny rozrachunek wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej. Wniosek zainteresowanych stron winien być złożony na przepisowym formularzu za pośrednictwem banku dewizowego z dokładnym podaniem sumy i kursu, po jakim ma nastąpić rozrachunek, oraz z dołączenim dowodów zobowiązania, które ma być w ten sposób pokryte. Pokrywanie w ten sposób zobowiązań importerów, które powinny być spłacone za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego — jest niedopuszczalne.

Zaznacza się, że zwolnienie sum zablokowanych w Niemczech wymaga również zezwolenia niemieckich władz dewizowych.

X. W związku z przepisami niniejszego okólnika, zawartymi w ust. I i II, zwraca się uwagę na to, że klauzula, umieszczona na wekslach wysyłanych do Niemiec według przepisu okólnika Nr 26 ust. II c), winna być odpowiednio wypełniana, zależnie od sposobu, w jaki zapłata za weksel może nastąpić, a więc bądź „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polski Instytutu Rozrachunkowy w Warszawie", bądź też „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Bank Polski".

Komisja Dewizowa.

UWAGA: Okólnik Nr 35 z dnia 27.I. 1937 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 129) przestaje obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
w sprawie rejestru zastawu drzewnego.

Na podstawie art. 3 (1) ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o rejestrowym zastawie drzewnym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 317) Minister Skarbu oznaczył Bank Zachodni Spółka Akcyjna w Warszawie jako instytucję na rzecz której można ustanawiać prawo rejestrowego zastawu drzewnego stosownie do przepisów wymienionej ustawy.

Komunikat
w sprawie Skorowidza Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

W celu ułatwienia orientowania się w treści urzędowej „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" do rocznika 1936 tego wydawnictwa dołączony będzie podobnie jak w latach poprzednich obszerny skorowidz, zawierający spis wszystkich zarządzeń, okólników, rozporządzeń, obwieszczeń oraz przedrukowanych z Dziennika Ustaw aktów ustawodawczych w ciągu ubiegłego roku. Stali prenumeratorzy Dziennika Urzędowego otrzymają skorowidz bezpłatnie.

W pojedyńczej sprzedaży skorowidz będzie do nabycia w cenie 1 zł, z przesyłką pocztową zł 1.25, w administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Rymarska 5 (tel. 11-05-08).

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 45

z dnia 9 marca 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,33	88,90
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,28½	5,26
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,28	5,25½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	289,30	287,60
Franki francuskie . . .	100 Fr.	24,08	23,94
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	120,72	119,92
Funty angielskie	1 Ł.	25,81	25,65
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	16,40	15,80
Korony duńskie	100 K.	115,24	114,40
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	129,68	128,70
Korony szwedzkie . . .	100 K.	133,03	132,05
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,20	23,70
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,41	11,00
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	124,00	120,00
Pengő węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	95,00	94,00

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	288,60	289,30	287,90
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,15	89,33	88,97
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,41	11,35
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	114,95	115,24	114,66
Londyn	1 Ł.	25,74	25,81	25,67
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,85	27,95	27,75
Montreal	1 Dol.	—	5,28$^3/_4$	5,26$^1/_4$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,27$^3/_4$	5,29	5,26½
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28	5,29$^1/_4$	5,26$^3/_4$
Oslo	100 K.	129,35	129,68	129,02
Paryż	100 Fr.	24,02	24,08	23,96
Praga	100 K.	18,41	18,46	18,36
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	132,70	133,03	132,37
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,42	120,72	120,12
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	133,00	129,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.